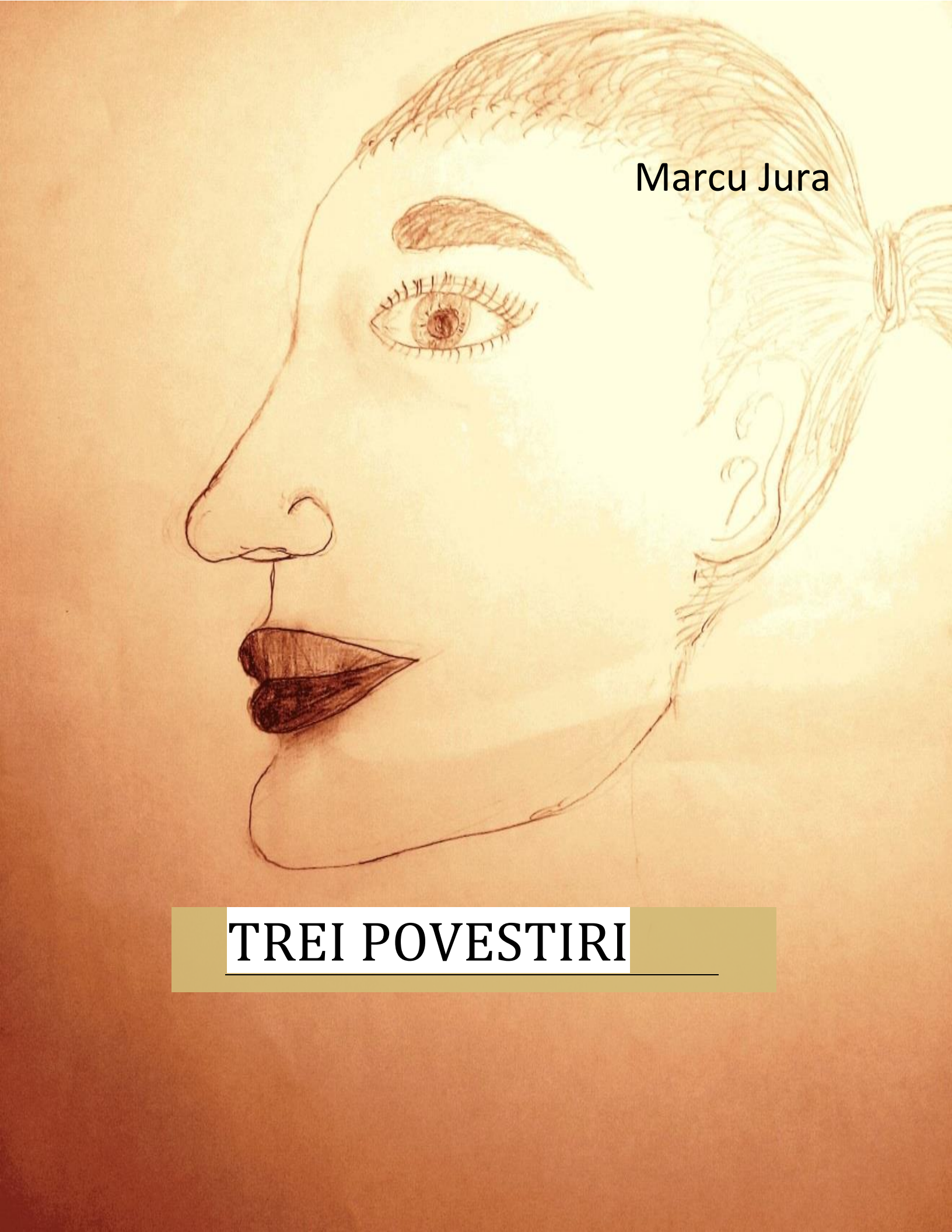

Marcu Jura

TREI POVESTIRI

TREI POVESTIRI

Marcu Jura

Coperta: Jura Anamaria Gala

COPYRIGHT 2017

Cuprins

Coșmar cu Siria 3
Devianță 48
Sexul condamnaților 61

Coșmar cu Siria

Telefonul țârâi scurt. Vibrația se transmise prin toată noptiera, până în arcurile patului. Întinse mâna și apăsă un buton, la întâmplare. Șapte. De pe la patru nu mai dormea. Același lucru de câteva nopți.

În locul ei, cearșaful încă era șifonat. O văzu. Plapuma îi dezvelea bustul, sânii urcau și coborau pe ritmul respirației. Unul din ei, parcă mai repede decât celălalt. Erau fermi, cu sfârcurile înfiorate de răcoare. Deschise ochii puțin și zâmbi.

- Ești obsedat! o auzi spunând.

- Nu, cred că ei sunt obsedați de mine.

Ea mârâi, se încordă, se întoarse pe burtă.

- Le urăsc! Dac-aș putea, le-aș tăia. Îs prea mari. Tot nu pricep cum altele și le măresc. Nici nu pot respira.

Se întoarse pe spate din nou, își trase plapuma până la gât.

- Dacă o să câștig destul, le tai.

- De ce? Cu ăștia faci carieră în armată.

Voia să pară ironic dar nu-i ieși. Doar iritat.

- Ar fi cazul să taci!

Zvârli plapuma cu putere și coborî din pat. Se grăbi spre bucătărie, cu mers încordat, cu capul puțin într-o parte și cu bărbia sus. El expiră adânc, fără s-o piardă din ochi. Pentru câteva clipe, își opri respirația. Ea reveni fumând, în mână cu o ceașcă de cafea. Șezu pe jos, lângă pat.

- Hai să nu ne facem zilele ăstea un coșmar.

- Să le facem? Pfu! Sunt deja un coșmar! și e doar începutul...

- Mai dute, mă!

- Tocmai, că nu mă duc nicăieri. Tu pleci, la dracu-n praznic, în Orientul Mijlociu! În Siria, să te lupți pentru niște oameni pe care nu-i cunoști, împotriva unor descreierați. Măcar de erai credincioasă, îmi închipuiam că pleci în cruciadă...

Ea nu-i răspunse. Lăsă capul pe spate, pe dunga patului. Suflă fumul în sus, cerculețe.

- Hai, zi-i, m-aștepți? Doi ani... M-aștepți?

Tăcea.

- De ce taci? Doi ani, măi, obsedatule, doi fără sex! Aș, mă-ndoiesc... Dar te las să te masturbezi. Să-ți amintești... Îți fac un filmuleț, să mă vezi... Să nu te masturbezi la pornografii...

Râse.

- Fiecare cu lupta lui.

- Nu mai bine trimiți în Siria clipul? Ai ajuta mai mult.

Din nou nu îi ieși ironic, doar iritat.

- Rezist. Dar tu n-ai să reziști! În situații extreme, oamenii fac lucruri extreme. La un moment dat, ai să îți ieși din minți și-ai să ți-o tragi ca nimfomanele, în praf, murdară, cu transpirația înghețată, printre gloanțe.

- Ești prost! Știi bine că n-o fac. Dar tu... nu trece săptămâna și n-ai să mai poți dormi nopțile. Parcă te văd... O să te zvârcolești... Și-o faci. O să negi, dar eu știu că tu minți. Și-o să știu că n-ai meritat. Nu zici nimic? Vezi, am dreptate!

- Dacă pleci, mă călugăresc. Oricum nu te mai întorci, poate doar cu drapelu-n tavan. Și chiar și vie, n-o să mai fi tu, și-o să ne dăm amândoi seama că am iubit pe altcineva. Așa că toată discuția asta n-are niciun sens.

Se ridică puțin și se întoarse cu fața spre el. Cu sânii jumătate apăsații de dunga patului.

- Cum să te fac să-nțelegi? Trăbă să plec, orice-ar fi. Toți stăm aici și bombănim, dar acolo nu merge nimeni. Așteptăm aici, să ne pice bombe din cer. Să murim, cu Allahu Akbar în urechi. Sărută-mă!

Dar nu se clinti. Cearșaful era tot șifonat. Pe o cută, un fir de păr pubian.

- Ce să-nțeleg? Rațiunea nu are ce căuta în ecuația asta. Nu-am-nevoie-de-ar-gu-men-tee! De când te știu, am crescut în jurul tău cum crește fasolea pe par. Acum mi se ia parul, că e nevoie de el în altă parte. La ce mă ajută că înțeleg?

- Tu ai impresia că mie mi-e ușor?

- Că ți-e sau nu, nici n-are relevanță!

Telefonul țârâi din nou. Un apel. Îl lăsă câteva momente să sune și răspunse în ultima clipă.

- Sper că azi vii la muncă! îl abordă în mod direct telefonul. Azi chiar am nevoie de tine!

- Bine... răspunse, nehotărât. Vin pe la nouă.

Se ridică, ieși pe hol, intră la baie. Lăsă lumina stinsă. Pe oglindă, chipul îi era doar o umbră. Renunță să se spele pe față. Își clăti doar puțin mâinile, urină, le clăti iarăși. Ieși. În hol, îmbrăcă o geacă subțire, direct peste tricou. Se încălță, fără ciorapi. Purta pantaloni bleumarin, de trening. Chemă un taxi și coborî.

La servici, toată lumea îl privi chiorîș. Intră în biroul șefului, fără să salute pe nimeni.

- Noa, am venit...

Șeful fuma, tocmai servea cafeaua de dimineață. Pufni în râs, văzându-l, și spuse:

- Măi, suntem prieteni sau ba? Nu te văd bine!

- Ei, nu! Chiar așa arăt. Sincer. La fel pe dinafară ca pe dinăuntru.

- Asta ca prieten. Ca șef, te văd mai mult pe dinafară. Proiectul ăsta nu se poate face fără tine.

- Sunt în concediu, răspunse calm.

- La dracu, izbucni șeful, nu ți-a aprobat nimeni niciun concediu! Te-am lăsat o săptămână, hai, că poate îi e greu omului, dar suntem în mijlocul lucrărilor și, fără tine acolo, nu se mai poate continua! Dar văd că n-ai venit pregătit de muncă. Să angajez pe altcineva?

- Îi urez succes!

Se-ntoarse și ieși, parcă amețit. N-avea să-l dea afară. Erau prieteni. pe lângă asta, greu ar fi putut găsi pe cineva să îl înlocuiască la proiect.

Dar secretara îl întâmpină cu decizia de concediere, semnată și ștampilată.

Mda, prieteni...

Secretara îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz. Nu cu tandrețe, cu multă milă.

- Ai grijă de tine.

În război nu ai prieteni, se gândi coborând scările. Nu mai vreau război, dezertez.

*

În fața scării, câțiva copii se jucau cu o minge ușoară de plastic.

- Uite-l că vineee! strigă o fetiță.

- Cine-i primul la eeeel!

Abandonată, mingea bătu de câteva ori pe asfalt, se rostogoli ușor, se opri în bordură. Erau doi băieței și patru fetițe, cu vârste între 8 și 11 ani. Îl îmbrățișară strâns din toate părțile, îi strigară în cor să-i ducă în spate. El nu avea nicio vlagă. Într-un film de Hollywood, s-ar fi întors acasă beat criță, cu o sticlă de wiskey într-o pungă de hârtie.

Un băiețel îi sări în spate, aproape că-l doborî. Pentru ei. Se aplecă puțin, se lăsă un pic de genunchi și mai prinse două fetițe în brațe, câte una pe fiecare mână. Făcu câțiva pași.

- Jos! Alții la rând!

Cu chiote, urcară ceilalți trei copii. Iar câțiva pași.

- Gata! Luați-vă biciclete!

- Dar ele nu-s amuzante... se plânse o fetiță.

- Du-te să-ți iei șosete și hai să ne jucăm cu mingea! îl rugă cel mai mic dintre băieței.

- Și piaptănă-te! râse o fetiță. Ești ciufulit ca un cățel plouat.

Zâmbi. Trist, dar zâmbi.

- Mâine... poate mâine, copii.

Dezamăgiți, intrară în urma lui, în scară. Mingea rămase abandonată lângă bordură, folosită dar nesatisfăcută – ca o femeie de moravuri ușoare.

Apartamentul era descuiat, cheia pe dinafară, în broască. O mută pe interior, fără chef, intră în bucătărie.

Pe masă, farfuria ei era plină cu ciorbă. O văzu fumând, încordată. Ochii îi scăpărau, îngustați. Dar zâmbea.

- Te-așteaptă omul cu masa, tu cu pruncii, pe stradă. ”Imediat, mami, mai lasă-mă cinci minute, mai avem înc-un gol!”

- Sunt frații mei mai mici, știi bine, nu știu ce-ți veni! Tot timpul mă joc cu ei când vin de la muncă și, până astăzi, n-a părut să te deranjeze.

- Normal, dar acuma e altfel. Peste câteva zile plec, am pretenția să stai mai mult cu mine decât cu ei. Așa s-ar potrivi. Cer prea mult de la viață?

Stătea în prag, cu umărul pe tocul de la ușă.

- Futui plecatu mă-sii! Ai zis să mă port normal, că nu-i un capăt de țară, și-acuma, hoopaa! Normal nu-i bine.

- Păi normal e să stai cu mine cât mai mult.

- Fă-mi o listă!

Se strădui să-și recapete calmul.

- Când m-am mutat aici, n-aveam pe nimeni. Prietenii erau numai de bere, eu eram lefter. Toată lumea îmi apărea ostilă. Ieșeam și mă jucam cu copiii pentru că ei erau sinceri, veseli, curioși, deschiși la minte. Dacă n-ar fi fost gașca asta de copii, plecam de mult de-aici. Asta înseamnă că nu m-ai fi cunoscut.

- Și-acum regreți?

O spuse cu ciudă. El se lovi, sec, cu capul de ușă.

- Poate că, răspunse ironic, dacă-s bătut în cap te-nțeleg. Ce-i cu logica asta ineluctabilă? Aș fi curios cât e de eficientă dacă te ia ISIS prizonieră.

- Ce ți-ar mai place să mă vezi...Te-ai simți răzbunat.

- Cred că ar fi amuzant...

Se dezlipi de toc, își vârî degetele prin păr. Se răsuci în loc, pe călcâie. Intră în baie cu pas apăsat. Luă o perie de păr, reveni, se lipi iar de toc. Ținea o mână, adânc, în buzunar. Cu cealaltă, începu să se pieptene.

- Știi, mă gândeam... Peste șapte ani, vei avea 32. Fetița aia cu părul negru și ochi sclipicioși va avea 18. Nu-i rău... S-au văzut și diferențe mai mari. Se vede că-i fainã, va avea corp frumos. Dacă o țineți tot așa, va fi nebună după tine. Poate că ai să mă lași pentru ea.

Venin. Voce ticsită de venin. O ură pe care nu i-o cunoștea.

- Te pomenești că ești geloasă pe-o fetiță?

Era cazul să se despartă. Fiecare în altă cameră, poate unul afară, la plimbărică, să se răcorească. Ea râse cu ceva ce s-ar fi vrut sarcasm. Lăsă capul pe spate, suflă fumul în cerculețe.

- Înnebunesc, șopti. Mă faci să-nnebunesc. Eu plec în război... la dracu! Țipă, în RĂZBOI! Și tu te joci cu copiii din scară. Așteaptă să plec și te poți juca toată ziua. Și-ți fac câți vrei când mă întorc. Dar acum stai cu mine...

Se ridică. Stinse țigara în scrumieră, o zdrobi.

- Hai! Vreau să facem sex. Mult sex, pricepi? Toată noaptea. Uite, ți-am luat Viagra.

Trecu pe lângă el, unduindu-și, provocator, șoldurile. Era dezbrăcată, purta doar un tricou.

- Hai! îi strigă din hol, nu mai sta pleoștit ca o babă. Țara arde!

El nu se urni. Continua să se piaptene.

*

Telefonul sună. Dar nu era alarma. O dezactivase aseară. De ce s-ar trezi? Oricum, aproape nici nu mai dormea. Număr necunoscut. Răspunse, comută pe difuzor.

- Sper că n-ai luat-o de bună cu concedierea... voiam doar să te scutur... Sper că a mers. Hai la servici, te-aștept, am nevoie de tine.

Încruntă din sprâncene. Ochii i se făcură mici.

- A mers.

Vorbi pe un ton neutru. Șters.

- Deci vii?

- Vin, continuă, așteaptă-mă. Auzi?

- Da, spune!

- Până aștepți, ca să nu stai degeaba, fă-ți un selfie cu pizda mă-tii!

Închise telefonul, îl trânti de perete. Râse cu satisfacție. Se întinse, se întoarse pe-o parte. Opt. Ceasul arăta ora opt. Închise ochii. Îi auzi pașii duri pe parchet. Apoi vocea:

- Mă bucur că ți-ai luat liber azi.

Mirosea a cafea proaspătă, a fum de marijuana.

- Șeful nu e deloc încântat. Treaba merge și-așa cam încet, n-am deloc randament.

- Ia-ți un concediu!

- Aș vrea dar nu pot...

- Vrei un fum?

- Aseară Viagra, azi marijuana. De unde le-ai luat?

- De oriunde.

Se trânti pe pat, cu picioarele atârnate în jos. Trase un fum adânc, întoarse capul, își lipi gura de gura lui. Îi suflă în plămâni. Lui i se păru sexy. Simți că are erecție. Sau poate că nici n-o pierduse? Ea începu să râdă.

- Vezi? iarba asta face oamenii fericiți. Ei nu ne vor fericiți. Vor să ne urâm, să luptăm în fel și fel de războaie...

Inspiră iar, îl sărută, îi umplu iar plămânii de fum.

- Ah, cât de bună e!... Și mai ziceau că nu înseamnă nimic prima dată...

Râse cu hohot.

- Peste doi ani, când mă întorc, va fi ca și cum am fi amândoi virgini. Îți dai seama? Să ne pierdem împreună virginitatea?

- Virginitatea e un concept perimat. Fumat. Supralicitat. Misogin. O tâmpenie de bărbați. Ca toate nebuniile cu prima dată. Cu pământ virgin, cu pădure virgină, cu primul om care nu-știu-ce-a-făcut-pula-lui. Toate lucrurile făcute prima dată sunt de-a-mpulea.

Deschise ochii. Ochii ei priveau ficși, dilatați, în tavan. Continuă:

- O femeie nu-i bună la pat decât după niște ani de experiență, dar orice mascul vrea să se laude că el a avut-o primul. Și intră în istorie. Primul om care-a penetrat spațiul cosmic, primul om care a futut America, primul om care s-a pișat pe Lună; de-atunci e Luna galbenă.

Dar ea parcă nu-l auzise.

- M-am răzgândit. Nu-mi mai tai țâțele. Îmi fac operație de reconstituire a himenului. Mă întorc la tine virgină. Ți-am zis? Prima dată când am făcut-o, a fost aiurea. Nici măcar nu mi-a curs sânge... Măcar un strop, acolo, să am și eu o floricică pe cearșaf. L-aș fi păstrat ca amintire, mă jur!

- Ai o mentalitate tipic masculină.

- Te-nșeli, e mentalitate de victimă nedreptățită. A intrat sabia în mine și n-am dovada!

- Vezi? Tipic masculin, dovada...

- Ți-am zis? Cum a fost?

- Nu cred că vreau să știu...

- Vreau eu. Prietenul meu nu a avut erecție câteva luni. Adică avea dar nu când s-o facem. Deja devenisem frustrată. Îmi încolțise în creier ideea că n-am vagin. Și-atunci am găsit un bou să mi-o tragă. Greu l-am convins. Tâmpitul... L-am făcut să regrete.

- Ți-am zis că nu vreau să știu!

- Și pe urmă, minune! Prietenul meu a ținut erecția. Îi dădea înainte că ne-am pierdut virginitatea împreună. I-aș fi omorât pe amândoi, jur! Boul ăla... imediat ce m-a penetrat, am sărit de sub el și-am aprins lumina, să îmi văd floricica. Și-am văzut-o pe-a lui, că se scăpase pe cearșaf. Mi-a venit să vomit. Și m-am cutremurat, că boul nu-și pusese prezervativ. Și prietenul meu, alt idiot, cu virginitatea mă-sii. Ca să mă simt vinovată ori de câte ori făceam sex, de parcă eu eram Virgin Mary și el ditamai Duhul Sfânt...

- Dă-mi țigara!

Nu mai fumase de trei ani dar acum, brusc, simțise o nevoie terifiantă. Simțea că se sufocă dacă nu. Luă țigara din mâna ei și trase cu sete. De mai multe ori, fără să expire. Se simți amețit. I se păru că-și pierde cunoștința.

- Uite motiv să plec în Siria: maimuțoii ăia cu bărbi nespălate, ca popii noștri, tot un drac, vor să ne întoarcă în Middle Ages. În era cretinilor de slugoi ai Dumnezeului omnipotent care a inventat dreptul de primu-ntre-picioarele-muierii. În Antichitate, nici dracu nu dădea doi bani pe virginitate. În câți vâr gloanțe, răzbun un milion de femei pentru fiecare maimuțoi doborît.

- Așa nu rezolvi nimic.

Își auzi cuvintele în creier. Rezonau ca într-o sală imensă, goală. Și așa era. În creierul lui nu mai exista niciun gând.

- La tine cum a fost prima dată?

- M-aș fi ascuns în pământ, nu simțeam decât vină.

Tăcu. Ea îi smulse țigara din mână, încercă să mai tragă un fum. Era stinsă. Pipăi prin pat după brichetă. Îi găsi erecția. Îi vârî mâna în pantaloni. Gesturi brutale. I-o scoase afară. O prinse, mai întâi, între buze.

- E prima dată când fac asta.

Camera se-nvârtea cu el, totul de jur împrejur era umed. În creierul gol răsuna un gâfâit stins, de animal înotând. Un clipocit șerpuit, de anaconda care spintecă apa.

*

Un bâzâit pe parchet. Deschise ochii. Oare dormise?

Telefonul. Zbârnăia pe jos, carcasa alături. Mișca încet, într-un soi de cerc. Precum o muscă cu o aripă ruptă.

- Nu răspunzi?

Ședea pe scaun, dezbrăcată, cu o țigară stinsă lipită de buze.

- O fi de la servici.

Se ridică-n șezut. Simți pe coapsă o umezeală rece. Privi spre ceas: 9:52. Pantalonii îi erau plini de spermă.

- Vreau să-ți spun un secret, îi zise, și tăcu să-și aprindă țigara. Azi e o lună de când ne-am cunoscut. Dar eu te-am cunoscut mai demult. Acum doi ani, la o restanță. Sociologie militară. Mai știi?

- Sociologie? se miră. Eu am făcut arhitectură. Ce să caut acolo?

- Tu știi. Eram vreo 20 în tot amfiteatrul. Ne-am îngrămădit pe ultimele rânduri de sus, doar tu te-ai așezat în prima bancă, în fața catedrei. Atunci mi-am zis: uite un om singur. Cu majuscule. Nu se pot întâlni doi oameni de același fel, în același timp, pe pământ. Înțelegi? Două singurătăți absolute. Dacă s-ar întâlni, ce-ar putea rezulta? Vezi, ar fi imposibil... Te-am identificat după nota cea mai mică. Eram sigură că ai fi meritat mai mult. Inițial, am ezitat între cea mai mare și cea mai mică. Realitatea bate dreptatea. Un militar cu grade nu suportă rebelii.

Se dezbrăcă de pantaloni. Îi aruncă peste telefonul mobil.

- Dă-mi o țigară.

I-o aruncă pe-a ei, jumătate fumată.

- Eu am luat șapte. Mă crezi? Nu scrisesem nimic. Actul la care asistam era fascinant. Profu ședea la catedră, citea un ziar. Asistenta scria ceva, lângă el. De câte ori ferea ziarul, profu îți întâlnea privirea. Și fața. Aveai o freză nasoală de tot. Și-o moacă... de mârțoagă din grajdurile împăratului Verde. Numa c-aveai privirea aia de Cristos. Profu mârâia ceva, se-ascundea după ziar. Asistenta căsca ochii la el, cu un fel de groază. Pe urmă, se uita la tine. Zâmbea. Doamne, ce zâmbet frumos! Cred că m-am îndrăgostit de ea un pic.

Își aprinse altă țigară, își depărtă picioarele.

- Vreau să mă săruți. Aici, jos!

O ascultă. Se coborî din pat, îngenunche.

- Așa... Am vrut să te caut. Dar niciodată n-am avut curaj destul. Într-o seară băusem... după ce m-am înrolat pentru Siria. Te-am căutat pe internet.

Îi supse labiile cu forță. Ea schiță o grimasă, îi implântă mâna în păr. Mai înceeet... relax... faptul e consumat. Te-am urmărit. Te făcuseși bărbat frumos, erai aranjat. Mi-a trecut prin cap că ai o prietenă, că ești căsătorit. Și totuși, ceva din mine spunea că nicio femeie nu poate suporta atâta singurătate prea mult timp. Eu mai aveam o lună până să plec. Aveam nevoie de cineva la care să mă întorc. Cineva care să merite. Cineva care să-mi soarbă viața... Așa... exact așa... Și s-o țină în el, ca să mă întorc și s-o iau înapoi. Ajunge... Du-te și fă un duș, ai început să miroși.

Își dezmorți picioarele, greoi, trecu în baie. Nu aprinse lumina. Luă apă de la robinetul chiuvetei. Cu paharul de la periuța de dinți. Își turnă în creștet de câteva ori. Puse-n chiuvetă prosopul, îl îmbibă cu apă, se frecă pe tot trupul cu el.

- Atunci, la bar, ți-am vărsat paharul cu bere intenționat. Direct în cap, ca să fiu sigură că te uzi destul. Și te-am adus cu mașina aici. Doamne, cât poate suna de cretin...

El n-o mai auzi. Era soneria de la interfon. Răspunse.

- Aveți o recomandată cu confirmare de primire.

Deschise, semnă. Fără chef, cu groază. Era de la comisariatul militar.

*

- Cum de-am făcut liceul militar? Tata era sirian musulman. Parcă aveam în instinct că nu poți lupta pentru ceva decât cu arma în mână. Și, poate sună paradoxal, dar n-am făcut-o ca să am posibilitatea să lupt. Am făcut-o ca să îmi țin în frâu instinctul ăla de jihad.

Pe coridor, lipit cu palmele de peretele rece. Aștepta. Un tremur nervos, cu spasme stranii. O vedea calmă, unduită de pe-un călcâi pe altul. Ca un balansoar. Îi venea să se-așeze în brațele ei.

- L-ai cunoscut?

- Pe tata? Nu. Mama n-a vrut să treacă la islam. A părăsit-o înainte să mă nasc. După ce a făcut-o curvă și a acuzat-o că nu poartă copilul lui. Se cununaseră la primărie, așa că-i port numele.

- Ce stupid!

- Așa-i?

- Nu, faptul că lumea e plină de oameni ca tine, cu experiențe de genul. Eu n-am avut parte de așa ceva. Tata-mi spune mereu: Nu ți-a lipsit nimic! Așa e, nu mi-a lipsit. Dar cred că m-am născut fără instinct. Nu-s făcut pentru viață.

- Pentru moarte, atunci?

Îi zâmbi larg. Întreba din suflet.

- Aș zice că da, numai că,deocamdată, n-am reușit să îmi definesc moartea. De ce râzi?

- Știi care e concepția mea despre moarte? Că ne alegem moartea, nu moartea ne alege pe noi. Murim când vrem să murim.

- Chiar și cei uciși? Sau bebelușii?

Se lăsă pe vine.

- Stai să-ți explic. Creierul controlează trupul, da? Funcții vitale, procese, etc. Toate organele, toate celulele de fapt, sunt conectate la creier printr-o rețea de nervi. Nimic nu se face fără creier. Bun. Ce e moartea? Încetarea funcțiilor vitale. Dar avem moartea cerebrală, în care funcțiile vitale rezistă dar creierul e stins. Ce mai știm e că oamenii își pot controla funcțiile vitale cu ajutorul minții. Dar, ca s-o facă intenționat, conștient, e nevoie de antrenament.

- Te-am înțeles: murim când mintea decide să murim. Dar accidentele, pierderile de sânge, înjunghierea?

- Nu mintea, spiritul. Știi că se spune ”ceva l-a împins” sau ”ceva l-a chemat acolo” sau ”atrage ghinionul” sau ”e piază rea”. Decidem, conștient sau, mai degrabă, nu, unde să ne aflăm. Gândește-te la criminalii în serie. Se poate spune că victima îi alege pe ei, nu invers. Un criminal înarmat poate ucide pe oricine. Chiar și cei care trag la întâmplare, în mulțime, nu ucid pe oricine. Când ceva din tine vrea să mori, găsește calea, locul și momentul.

- Pare să aibă sens.

- Până la urmă toți suntem, într-un fel sau altul, sinucigași.

- Asta înseamnă că, dacă vrem, suntem nemuritori?

- Exact. Numai că, atunci când avem capacitatea de a decide să nu murim, înțelegem pe deplin că vrem ceva mai mult decât viața asta. Și atunci ne stingem. Ca Budha, ca Hristos, ca Socrate. Când mori conștient, te-ai mântuit. Treci în Nirvana, în Împărăția Cerurilor, în Lumea Ideilor Pure, pe Veșnicele Câmpii ale Vânătorii.

- Și-atunci ești de acord cu sinuciderea?

- N-am spus asta. Omul ”revelat”, ”iluminat”, ”supraomul” sau cum vrei să-i spui, nu mai are nevoie să-și taie venele. Ar fi negarea vieții, nu dorința morții ca trecere la un nivel superior.

Un funcționar în uniformă ieși dintr-un birou și îi înmână un plic cafeniu, format A4. Continua să tremure. Îi veni un chef nebun de-o țigară. Plecă aproape alergând. Intră în primul magazin. Își cumpără un aparat Gilette. Se rase, primul lucru când ajunse acasă. Puse apoi de ceai, se întinse pe pat, ațipi. Îl trezi vocea ei în vis. Ți s-a răcit ceaiul. Sări ca ars. Mirosea a gaz. Ceaiul dat în foc, focul ochiului – stins.

*

Deschise larg fereastra, ieși pe balcon. Ea fuma pe șezlong, cu privirea pierdută. Purta o rochie de noapte într-o nuanță de cărămiziu. Se răsese în cap, părea shaolin.

- Îți place?

- M-aș putea obișnui... Într-o lună, două.

- Nici mie nu îmi place când te bărbierești. Nu mai ești tu. N-aș mai putea fi cu altul.

- Păi eu sunt unul, pe dinafară și pe dinăuntru. Dacă mă rad, înseamnă că ceva s-a schimbat în mine. Sau dacă-mi las părul lung.

- După ce plec, te razi? O să arăți mai tânăr. Ras și cu părul lung... Mi te și văd. Cu două cozi, stil amerindian. Nu ți-ar sta rău, aveți același spirit. Cu copiii ăștia din bloc, ți-ai face propriul trib.

- Nu-ți plac indienii?

- Au ceva fascinant.

- Dar?

- N-aș putea fi cu unul. N-aș putea fi decât cu tine. Dacă te-aș pierde, aș vrea să mor.

- Dac-ai muri, m-ai pierde. Te-ai reîncarna, iar eu voi fi atunci prea bătrân. Apoi voi trece în Nirvana și va trebui să te mai aștept câteva sute de ani.

- Crezi că te izbăvești?

- Doar atunci o să mor.

- Pe bune-acuma...

- O să fac tot ce pot.

- Chiar dac-așa m-ai pierde?

- Mă ispitești?

- Ipotetic.

- Nu putem admite o asemenea ipoteză ca fiind adevărată.

- Știi povestea lui Cortazar, cu violul?

- N-am citit Cortazar.

- Ea moare în timp ce e violată, el e condamnat la moarte, executat. Se întâlnesc în Afterland și își dau seama că au fost făcuți unul pentru altul. Că viața pământeană a fost doar un prilej temporal pentru eternitatea lor. Ce mod mai brutal de a afirma asta decât povestea unui viol? Îți dai seama?

- Până la urmă, dacă ființa perfectă e androginul, dacă bărbatul și femeia sunt două jumătăți, nu se pot lipi unul de altul decât în eternitate. Dumnezeu e iubire, nu?

- Și oamenii gay? Cu ei ce facem? Ei nu pot atinge desăvârșirea?

- Vorbim de androgin, nu de hermafrodit. Hermafroditul e bărbat sau femeie cu ambele organe sexuale. Mascul și femelă într-un singur trup. Androginul e bărbat și femeie într-un singur spirit. În Împărăția Cerurilor nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu. Asta a spus-o Hristos. Poate că se referea la androgin.

- În cazul ăsta, să am grijă să mă mântuiesc?

- Ar fi cazul...

Se aplică peste balustradă. Privi în jos. Copiii se uitau după el.

*

- Și cine vrea să fie șef de trib?

- Tu, tu, tu! îi strigară în cor.

- Nu, eu sunt vraciul. Șamanul.

- Și vraciul ce face? întrebă fetița cu păr negru și ochi sclipicioși.

- Multe. În primul rând, el poate să călătorească până în al nouălea cer, să se întâlnească cu zeii, cu spiritele strămoșilor, cu Marele Spirit. El păstrează poveștile tribului. E doctor, vindecă rănile, bolile, alungă răul.

- Știu! strigă băiețelul mic. Ești ăla din pădure care cântă la tobă.

- Exact! Bravo! Vraciul stă mai mult singur, cum stau eu în apartament. Tribul, în schimb, e mereu unit. În trib, toți au grijă unii de alții, împart hrana, dulciurile, dăruiesc haine și cărți și creioane celor ce n-au. Se bucură când alții au mai mult, pentru că atunci vor avea și ei. Nu se invidiază, nu se urăsc, nu se ceartă. Dacă au motiv de ceartă, cheamă tribul și tribul hotărăște dreptatea, fără să țină partea nimănui.

Pe chipurile lor se citea entuziasmul. Dar băiețelul mai mare părea nedumerit.

- Tu nu te bucuri? îl întrebă.

- A, da, dar ne trebuie cort și tobă și banderole și pene...

- Și dacă mă ocup eu de toate, te bucuri?

- Daaa! țipară în cor.

Începură să țopăie și să cânte:

- Ne face coort! Ne face coort!

- Atunci, îi întrebă, ne întâlnim mâine?

- Daaa!

- Dar acum ne spui o poveste?

- Bine, dar haideți să ne așezăm în cerc. Știți de ce în cerc?

Liniște. Ochi întrebători.

- Pentru că, în cerc, nimeni nu e mai sus, nimeni nu e mai jos, nimeni nu e în față, nimeni nu e în spatele celuilalt.

Se așezară în iarbă unii lângă alții, numai ochi și urechi.

- Se spune că demult, demult, soarele era singur pe cer, printre stele. Avea o roată mare, cum au olarii, și toată ziua topea lavă și făcea planete pe care le așeza în galaxie. Voia să-și facă un sistem, cum aranjați voi păpușile și mașinuțele. Când a făcut Pământul, a trecut o cometă prin preajmă. Cometele sunt făcute din gheață. Fiindcă a trecut aproape de soare, cometa s-a topit și a curs pe pământ. Când s-a uitat soarele, a băgat de seamă că apa îi oglindește chipul. Și a lăsat așa Pământul, neterminat. L-a pus în sistem nici prea aproape să se usuce, nici prea departe să-nghețe toată apa. Din același motiv, l-a făcut să se rotească. Din cauza rotației, a apei, a căldurii, a înghețului, s-au format anotimpurile, zilele, nopțile, continentele, și-a apărut viața. Apoi a făcut-o soarele pe Lună, a pus-o chiar lângă Pământ. Știți de ce? Ca să vadă, în timpul nopții, ce se petrece pe Pământ. Ca într-o oglindă. Soarele se uită în Lună și Luna îi reflectă lumina pe Pământ. Ați reflectat vreodată lumina cu o oglindă? Să încercați acasă: cu ajutorul unei oglinzi, să trimiteți lumina de la bec într-o cameră unde e întuneric. Tâlcul acestei povești este că, oriunde nu există lumină, putem s-o ducem noi. Chiar dacă noi nu mergem acolo, ne putem folosi de oglinzi. De cărți, de exemplu. Sau de muzică. Sau de fotografii.

*

- O să vorbim în fiecare zi? Și o să ne trimitem poze?

Rămase pe gânduri.

- Mai bine nu! spuse tot ea. Mai bine să nu știm nimic unul de altul. Mai mult sau mai puțin, pentru amândoi va fi un iad. La ce bun să schimbăm impresii din iad?

Era tot în șezlong.

- De-atunci stai aici?

- Da, uite, nici măcar n-am fumat.

- Ți-aduc o haină? S-a făcut răcoare.

Îi luă mâna și și-o duse la frunte.

- Ard, vezi? Probabil febră...

- Ia o aspirină, ceva...

Se ridică.

- Hai, ține-mă-n brațe!

Se așează-n șezlong, ea se ghemui în brațele lui.

- Vreau să mă ierți că te-am băgat în asta. Știu c-am fost egoistă.

- Stai liniștită, a meritat.

- Chiar? Nu mă minți?

- Sincer. The short happy life. Orice ar fi, luna asta cu tine a fost mai valoroasă decât toate zilele mele de până acum.

Îi băgă mâna în pantaloni.

- Vreau să-ți mărturisesc ceva. Până la tine, n-am mai pus mâna pe un penis. Și n-am omorît niciodată pe nimeni.

- Adică ai de gând să mă omori?

- Nu asta vreau să zic, prostule! În câteva zile o să mă transform într-o mașinărie de ucis. N-am luat nici măcar viața unei muște. Dar bănuiesc că toate au un început. Trebuie doar să întâlnești persoana potrivită.

- Dacă tu zici...

O rafală de vânt trânti fereastra. Curând, avea să înceapă să plouă.

- Eu am ucis animale. Cel mai greu mi-a fost când am înjunghiat primul porc. La animalele cu pene, lână, păr, parcă nu-i chiar așa... Dar pielea de la gâtul porcului parcă-i de om. M-a șocat cât de ușor a intrat cuțitul, pur și simplu mi-a scăpat mâna. M-am speriat.

- Cam câte animale-ai tăiat?

- În jur de o sută, cred. Poate peste... Sigur peste. Dar de obișnuit nu m-am obișnuit, din contră, atât că nu mai stau pe gânduri. La fiecare junghiere am un tremur nervos, o tăiere de respirație, mă înfior.

- Cu pușca?

- Cu pușca-i altceva. Pușca depersonalizează actul uciderii. Victima e la un clic distanță. Cu tunul, tancul ori avionul, cu lansatoare de rachete e peace of cake. Așa cred. Apeși un buton, ucizi zeci de oameni și n-ai niciun fior. E război.

- Ești sigur?

- Am tras cu pușca și știu cât e de simplu. Dar oameni n-aș ucide, nici nu m-aș duce în război.

- Eu n-aș ucide animale. Mi-e milă și să le fac injecții. Dar pentru oameni n-am milă. Dau fiecăruia ce merită.

Continua să se joace cu penisul lui. Îl simțea tare, ca un mâner de baionetă. Îl scoase din pantaloni, și-l implântă în vagin.

*

Începu să tune.

Se ridică din șezlong, intră, închise fereastra. Cu cerul noros, noaptea venea mai repede. Lumina era deja aprinsă. Nici n-o stinsese? Sau?

Își puse un tricou, schimbă pantalonii cu unii scurți și ieși afară. Când ajunse în parc, se dezlănțui ploaia. Un fulger se izbi de oglinda apei.

- Ce fain! L-ai văzut? Incredibil!

Îl prinse de braț. El se gândi cum fulgeră și tună în Siria. Dacă îi va părea la fel de fain. Dacă va mai zâmbi cu toată ființa. Nu, categoric nu. Sau?

- O ploaie caldă. Ai văzut G.I. Jane? Mi-ar fi plăcut să fac armata acolo. Tu ai făcut armata?

- Nici gând!

Se scutură. Apa îi șiroia din păr, tricoul îi era lipit de piele. Ei i se micșoraseră sânii, sfârcurile i se ridicaseră în lateral.

- De ce nu?

- Când mi-a venit ordinul, eram student. Trebuia să fac armata la teriști.

- Și ce?

- Și nu îmi place să mă risc!

Palma pleoscăi pe tricou. Pielea îl ustura ca de la pișcătura de viespe. Își smulse tricoul, de parcă ar fi fost opărit. Atunci simți stropii reci. Pielea i se făcu de găină.

- Ești ca o găină fricoasă! Armata te-ar fi făcut bărbat. Uite-aici!

Își ridică brațele și-și încordă mușchii. Dar el nu-i văzu decât sfârcurile.

- Ai merita să te bat bine, să te trântesc în apă și să te înec. La cum te uiți, am impresia că mă suporți doar pentru sex. Pentru ăstea. Așa aș fi sigură că nu-ți cauți alta. Poate nu făcută ca mine, dar sigur mai ușor de suportat.

- Am înghețat. Mergem?

- Poor little you... Să te târăști acuma pe-un ogor... Să te calce caporalul cu bocancul pe spate... Pe coate, cu carabina sus... Jur c-ai plânge!

Dar era apa care-i șiroia pe obraji. Sau?

- Călugării din templele budiste usucă pe trup, iarna, douăzeci și ceva de cearșafuri înghețate. Ăia se cheamă inițiați... Aia se cheamă să-ți stăpânești trupul, când poți să-ți controlezi și să-ți distribui căldura. S-o canalizezi unde vrei. S-o produci din arderi, din energie. Ia uite, cam așa ceva...

Își întinse palma dreaptă, i-o apropie de obraz. Era udă, pielea pe braț zgribulită, totuși radia.

Uluit. De-o dată, invidios.

- V-a învățat în armată?

- Nimeni nu te învață așa ceva. Și cu atât mai puțin în armată!

Își trase gâtul între umeri. Capul plecat, mâinile încrucișate pe piept. Pașii dezamăgiți.

- La un moment dat se-ntâmplă. Cum, de ce, habar n-am. Ca și cum cineva ar apăsa un întrerupător. Dar trebuie să vrei, e clar. Să cauți. Să ceri. Și, pe urmă, să exersezi. La exersat stau cam prost.

- Acum chiar mi-e ciudă pe tine!

- Ei, na! Tu nu ești capabil de ciudă. Te simți neputincios, atât.

- Și mă poți ajuta?

- Cere-mi! Întreabă-mă!

- Cum pot să fac asta?

- Când ploaia se coboară din nori, pământul se multiplică în mii de oglinzi.

Se aplecă mai mult, iuți pasul.

- Îți bați joc de mine!

Ea râse cu poftă.

- Eu vreau să te iau de bărbat și tu ești doar un copil. Nu-mi bat joc de nimeni. Așa procedează maeștrii zen. Nu e ceva rațional, înțelegi? Din contră. Și atunci ei răspund mereu altceva, ca să producă declicul ăla.

- Tu cum ai reușit? Pe bune, fără chestii zen.

- Cu rugăciune și post. Meditație.

- Știi ce? Mai dute...

- Hai, măi, pe bune, nu mai fii așa plouat...

Râse iar. Din când în când, alerga ca să țină pasul.

Pe fața lui, ploaia începu să se amestece cu lacrimi.

*

Febră, frisoane. Bău un ceai. Înghiți două aspirine. Ațipi. Sau își pierdu cunoștința. Văzu pe ceasul de perete că lipsise zece minute.

O zări ca prin ceață. Ședea pe scaun, cu spătarul invers, doar cu rochia cărămizie.

- N-aș fi o mamă bună, îi spuse. Parcă-s legată de mâini.

- Ei, lasă, n-am nimic, febra trece.

- A sunat maică-ta.

- Și-ai răspuns?

- A sunat de mai multe ori. Mă temeam că e ceva grav.

- Fuck!

Se ridică în pat, își luă din dulap o bluză de corp. Avea o amețeală stranie.

- N-a-ntrebat cine ești?

- Stai liniștit. I-am zis că suntem la un bar. Erai la baie și îți lăsaseși telefonul pe masă.

- Și ce voia?

- A sunat-o prietenul tău, șeful, să se plângă de tine.

- Mă mir că ți-a zis!

- Știi cum sunt femeile: ureche să fie, că vorbe-s destule.

- Idiotul ăla s-o sune pe mă-sa!

Chiar atunci se auzi soneria. De la ușă, nu de la interfon.

- Vezi, o fi vreun vecin...

Era șeful. Îi veni să leșine.

- De când îi faci comisioane mamei?

- Salut.

Îi întinse mâna dar refuză să i-o strângă. Intră în bucătărie.

- Femeia-și face griji. O condamni? Ne facem griji cu toții. Fă-mi o cafea.

- Știi că nu beau cafea și nici nu-mi iese.

- Las c-o fac eu!

De ce venise?

- Ahaaa... Ia uite ce ascunzi tu aici... Noi te credeam bolnav, banditule...

- E bolnav, îi răspunse ea. Are febră.

- A, ironiză șeful, și tu ești infirmiera... Să-mi dai și mie un număr, în caz că mă-nfierbânt...

Ea zâmbi. Flatată? El nu.

- Lasă glumele proaste!

- Uite, ți-am adus un cadou.

Scoase din buzunar o pungă cu 3 biluțe chinezești. Le puse pe masă.

- Sper să te descurci, știu că ești obișnuit să te joci cu două.

Desfăcu punga și începu să jongleze cu sferele, mai întâi cu o mână apoi cu ambele. O făcea fără să se uite, căci ochii i se lipiseră de bustul ei. Iar ea îl urmărea cu fascinație.

- Măi, da le ai, nu glumă...

- Antrenament, se mândri șeful. Văd că ești genul care se lasă impresionată.

- Da, chiar sunt, m-ai citit!

- Ador genul ăsta de femei! Nu știu unde te-a găsit, dar ești prea fainăpentru el. Tu să nu te superi, ăsta-i adevărul!

”Mă bucur că v-am adus împreună!” Nu își lăsă gândul să evadeze.

- Băi, da ce gelos ești... Ia uite ce s-a înroșit!

Ea îi servi cafeaua și sânii i se apropiară de fața șefului. Intenționat. Îl văzu cum înghite în sec.

- Ești sportivă?

- Nu, militar de carieră. Cu grad de căpitan.

- Armata e cu noi! Drepți! Eu sunt șeful ăstuia. Prieteni de când eram numa-atâta.

- Trebuia să fim asociați, interveni el, doar că eu nu vreau să fac o carieră din asta.

- Da, recunosc, e bun. Mi-a pus afacerea pe roate. Numai că, acuma, la primul contract adevărat, mi-a luat o roată.

Se înfurie:

- Ți-am zis că am probleme!

- Da, mi-a zis. Numai că problemele lui le plătesc eu. Și pe el, tot eu îl plătesc. Deși, acuma, că am văzut cu ochii mei, înțeleg că merită banii.

Ea zâmbea larg. ”Mai că-i sare în brațe.” Îl luă amețeala. Văzu totul gri, apoi negru. Se încleștă cât putu de calorifer. Își spuse ”Doamne, să nu leșin!” Îi veni să vomite. Traversă bucătăria pe bâjbâite, intră la baie. Pipăi să găsească veceul. Vomită.

- Băi, da tu chiar ești bolnav...

- Bolnav pe dracu! Joc teatru, nu vezi, ca s-o impresionez. Știi, pe bune, e genul care se lasă impresionată. Ar trebui să încerci. Băi, cât pot fi de prost: să fac febră și să vărs, când erau de ajuns niște chinezării!

Își pierdea vlaga. I se păru că se duce casa într-o parte. Căzu. Se ridică în mâini, încercă să se târască pe coate. ”Cu carabina-n mână, pe ogor...” Auzi scârțâitul ușii de la intrare.

- Dumnezeule!

Glasul ei. Leșină.

*

Un papuc, al ei. Parchetul. Perete. Miros de vomă. Ceață. ”Am leșinat”. Se întoarse pe spate. Tavan.

- M-ai speriat!

O auzi. Dar n-o văzu.

- De mult?

- Nu, un minut. Încearcă să te ridici.

- Ajută-mă!

- Nu, singur. Bea niște apă, spală-te pe față. Mănâncă ceva! Acum mi-a venit în minte: tu de când n-ai mâncat?

- Dă-mi mâna.

- Nu! Hai, fii bărbat!

- Șefu unde-i?

- A fost impresionat. A-ntins-o repede.

- Ați depășit măsura.

- Omul e măsura tuturor lucrurilor.

- Așa e. Lucrurile de genul mă depășesc.

- Hai, nu fii prost! Ce voiai, să-l plesnesc?

- Nu, doar să nu-i dai apă la moară.

- Mi-am bătut joc de el. Să creadă că mă poate avea, fără să mă poată avea. La limită.

- Nu te-ai gândit că mă umilești?

- Ei, na! Și-ai să mori din asta...

Cuierul. Se prinse bine, se ridică. Gri... negru... ”Nu iar!”... limpede. Bucătărie, frigider, cremvurști. Chiuveta, apă cu olicica, aragaz, foc.

Rămase sprijinit în palme pe muchia de la aragaz.

- Cred că m-am întins mai mult decât mă ține plapuma.

- Și asta-i rău?

- Adică?

- Nu știu... e din cauza mea?

- Hei, iar începi?

- Să știu ce-am de făcut.

- Ce-ai de făcut? În câteva zile pleci...

- Pot pleca și mai iute!

- Nu vreau să pleci, ești singura imagine frumoasă din coșmar.

- Cum e?

- Mai bine, cred.

- A, nu, coșmarul...

- Timpul nu mai are nicio consistență. Nu știu când, cum, pe unde trece. Sunt doar frânturi. Parcă m-aș uita la un film, numai că nu-mi apare scris ”7 hours later”. Cu toate astea, trece încet. Uneori, se dă înapoi. Dorm, mă trezesc, cred că e mâine dar, de fapt, e ieri.

- Și asta-i rău?

Își scoase cremvurștii pe-o farfurie, se așeză la masă. Îi înfulecă fierbinți, fără muștar, fără pâine.

- Nu știu...

- Eu zic că e bine. Ceva se întâmplă cu conștiința ta. Nu crezi?

- Poate, ceva zen. Ți-a rămas ciorba tot în farfurie.

- Da, când strângi masa, ai putea s-o arunci. E casa ta.

Își puse cotul pe masă, palma pe ochi. Își strânse craniul între degetul mare și cel mijlociu. Coborî, apăsat, pe obraji, până la bărbie și înapoi.

- Când se va termina?

- Lucrurile ăstea cer timp.

- Și pe urmă?

- De unde să știu?

Luă farfuria cu ciorbă. Intră la baie. Nu aprinse lumina. O vărsă peste vomă, trase apa.

- Să nu uiți de copii.

- Da, mâine.

- E deja mâine.

Intră în dormitor. Privi ceasul de pe perete: 5 dimineața.

*

Zece. Gata cortul; vopsele, pensule. Crescătoria de curcani, pene. Banderole, tobă.

- Copiii?

Tații lor. Toți. Șase tați în șase taci.

- Nu mai au voie să se joace cu tine.

Închise ochii, ridică sprâncenele.

- Păi?

- Cum păi?

- Una e să joci fotbal, șotron, baba oarba, alta să le umpli capul cu prostii.

- Ce prostii?

- Asta cu împărțitu, cu tribul cu cercul... Fiecare are părinți, noi le asigurăm ce au nevoie. Costă bani, înțelegi?

- Clar?

- Noi zicem ce-au nevoie!

- Să-ți iei cortul de aici!

- Se cheamă tipi. Nu-l iau, i-al meu. Voi aveți flori, loc de parcare, eu am tipi-ul meu între pomi, unde nu calcă nimeni. Nu-i lăsați, nu vin! Simplu.

- Să vedem ce zice poliția.

- Poate vrei să te muți?!

- Ai luat-o razna, fraiere! Șamanu, hă? Vorbești cu morții?

Deschise o cutie de vopsea. Roșu. Înmuie pensula, pictă un zig-zag de jur împrejur. Altă cutie, alt zig-zag. Albastru.

- Poate vrei să ți-o iei?!

- Cu tine vorbim!

Îl împinse.

- Hai, mă, dă-i pace, poate vine poliția...

- Vopsește, fraiere, vopsește, că vopsești degeaba.

- Asta zeii decid.

- Ce zei bă, mufă?! Îți zbor io zeii din cap! Dumnezeu e unul singur, șmechere!

- Da, și o pedepsit niște copii să aibă tați ca voi. Eu am alt Dumnezeu.

Îl ținură de brațe, voia să dea.

- Stai, mă, că ne dă la poliție!

- Stai, dracu, calm!

- Și copiii ce zic? Au văzut deja cortul pe geam. Sau vă e ciudă că nu l-ați făcut voi? Na, luați vopseaua, tot, faceți-l voi! Altfel n-or să vă ierte, știți și voi asta. Le ziceți că eu a trebuit să plec. Simplu! Și plec. Ok... Nu mă mai joc cu ei; nu le luați lor dreptul ăsta!

- Ce comentezi?

- Nu, stai, bă, are dreptate. Lasă, bă, e pentru copiii noștri. Cortul n-are nimic, pedofilu ăsta are! El să dispară! Să fim noi mai înțelepți.

- Bine, bă, mufă, să treacă de la noi. Da să nu te mai prind pe aici! Te văd cu ei, îți sparg mufa! Pricepi?

Lăsă cutia de vopsea. Plecă. Tremura. Râseră. ”N-am să mor io din asta.”

Urcă pe scări, apăsat. Numără. Pe la șaizeci, pierdu șirul. În hol, pe cuier, pachetul ei de țigări. Cu iarbă. Îl luă în dormitor.

- Sper că nu te-apuci?!... Am văzut din balcon.

Îi privi sânii.

- Și-ai auzit?

Îl luă în brațe, îl sărută.

- Dacă mă-ntorc, plecăm de-aici!

- Dacă? Nu era când?

- Pân-atunci nu te muți, să fie clar! Să știu de unde să te iau. Jură!

- Nu plec dintr-atâta.

- Noa bun.

Se întinse pe pat, aprinse-o țigară.

- Vezi să n-adormi cu ea aprinsă! Hai pe balcon.

Șezlong. Jos chiuiau. Copii indieni. Toba. Pipa păcii. Șaman. Pace.

*

- Vreau să-ți zic ceva, dar nu pot. Doar că trebuie, ca să fiu împăcat.

Deschise ochii, îi închise la loc.

- Zi-i!

- Dorm de mult?

- De mâine.

Zâmbi.

- Ce vrei să-mi zici?

- Totul dac-aș avea timp.

- Încearcă să te încadrezi.

- Te iubesc.

Deschise ochii. Privea în gol.

- Nu zici nimic?

- Știam...

- Atât?

- De când?

- Din prima dimineață. Cântai și măturai în bucătărie. M-am dat jos din pat, m-am sprijinit de tocul ușii. Atunci am simțit... altceva...

- Și de ce nu mi-ai zis?

- N-am putut.

- Nici eu n-am putut. Și, gândește-te, eu te iubesc din viața anterioară. Dar știam că mă iubești. De ce râzi?

- Nu-i de râs?

- Ce?

- Expresia aia: căcat și iubire. Ce n-aș da să fiu așa genial! O singură expresie să inventez...

- Crezi că asta te-ar face geniu? Multe expresii le-au scos prima dată pe gură niște retardați. Geniile le-au preluat și le-au transmis mai departe.

- Iubirea și căcatul. Puterea expresiei vine din alăturarea a doi termeni cu semnificații opuse, care se potențează reciproc. Exact ca-n viață. Parcă nu-ți pute chiar așa căcatul până nu apare iubirea.

- Dar îl face și suportabil, nu?

- E o capcană. La început e numai căcat. Pe urmă e numai iubire. Pe urmă căcatul pute mai rău dar iubirea îl face suportabil. Apoi iubirea se mânjește cu căcat, se contaminează și-ajung să se confunde. Nu mai știm ce e iubirea și ce e căcatul.

- Da, cred că trebuie ținute separat.

- Mi se pare că noi am început deja să le amestecăm.

- Crezi?

- Păi nu se vede?

- Atunci e mai bine că plec. Rămâne numai căcatul.

- Și, când te întorci?

- Atunci avem grijă de iubire. Să nu mai ajungă căcatul la ea.

- Deci e mai bine că pleci... În doi ani, o să fim atât de sătui de căcat că o să știm să prețuim iubirea.

- Cu condiția să mă aștepți.

- Uite că și iubirea poate fi condiționată.

- Păi nu?

- Păi nu dai totul, necondiționat?

- Da, mă!... Poate în visele tale feerice. Uiți că ăsta e un coșmar?

- Corect, așa e.

- Acum, trezește-te!

*

Se sculă. Își făcu o omletă. Luă farfuria, plecă în dormitor. Trecu pe la baie, urină. Cu becul stins. Aprinse televizorul, făcu un tur. Euronews. Siria, schimb de ostatici. I se păru c-o vede. Stinse. Ea citea.

- Ce citești?

- Luni de fiere, Bruckner.

- Credeam c-ai citit-o, puteam să jur.

- Da, am citit-o, o re-citesc. Uitasem cum se termină.

- Cauți idei?

- Ți-am zis că n-aș fi o mamă bună! Ce să mă fac cu tine invalid? Dar tu, m-ai mai iubi cu fața arsă? De o explozie, să zicem...

- Dacă e numai fața...

- Porcule! Eram sigură...

El izbucni în râs.

- Mă gândeam să-ți scot ochii. Prea Făt-Frumos nu ești. Fără ochii ăia de Crist, nu te-ar mai vrea niciuna.

- Dacă poți s-o faci fără să mă doară...

- Pe bune, nu ți-ar păsa? Beznă totală?

- Pentru tot ce-mi place la tine, am două mâini, buze, limbă și penis.

Zvârli cu cartea. Făcu o eschivă, cartea ajunse pe parchet.

- Vezi că întreci măsura!

- Tot eu?

- Evident.

Termină de mâncat, își aprinse-o țigară. Sorbi cu nesaț. Se-ntinse după carte. Nu era ”Luni de fiere”.

- De ce mă minți? Ce citeai?

- Nu te mint, ”Luni de fiere”.

- Nu-i ”Luni de fiere”, e ”Tunelul”, de Sabato.

- Pe bune? Probabil s-a metamorfozat cartea.

- M-ai spart! Acuma știu de unde și ideea cu orbitul.

- Adică, vrei să spui, susții că nu se poate metamorfoza o carte în alta? Într-un coșmar? Uite-te ce citești!

- ”Tunelul”.

- Am zis să te uiți.

Se uită. Aruncă volumul din mână.

- Vezi? Ce citeai?

- ”Despre eroi și morminte”.

Îi sclipiră ochii.

- Tu crezi că Alejandra s-a sinucis?

- Așa scriau ziarele.

- Nu, tu ce crezi. Ai auzit de combustie spontană? Dintr-o dată, îți ia trupul foc și arde mocnit. Cred că asta a pățit Alejandra. Așa a luat foc vechiul Mirador.

- Posibil. Dar, la urma urmei, e doar o ficțiune.

- Dar eu nu vorbesc de ficțiune. În viața reală. Știi, ficțiunea are caracter limitat. Dar, în viața reală, orice se poate întâmpla.

- În cazul ăsta, nu s-a sinucis.

- De ce spui asta?

- Pur și simplu. N-are profilul. Sinucigașii transmit un mesaj. De obicei e ”Nu mai pot!”. Pe ea, suferința o ținea vie. Voia să sufere, căuta suferință. Trăia numai lucruri care nu îi făceau nicio plăcere. Le amesteca mereu cu lucruri care ar fi putut-o face fericită dacă nu le-ar fi suprimat.

- Masochism?

- Nu, e un sindrom. Să-i zicem ”Sindromul Suferinței în Formă Pură”.

Tăcu. Se uită la carte, era aceeași.

- Teoria... Ascult.

- Uite un exemplu. Păcatul. Raportat la perfecțiunea divină, tot ce face omul e păcat. Știe asta. Ar avea două opțiuni clare: fie nu mai face, fie nu mai crede. Dar le face mereu, cu o remușcare continuă și, ca să fie complet meniul, îi bagă și pe alții în tot rahatul ăsta, ca să fie și mai multă suferință. Ca să suporte, dă vina pe Satan. Ca să sufere și mai mult, inventează canonul, autoflagelarea. Știi cum spunea Dostoievski:

Dacă Dumnezeu nu ar exista, ar trebui inventat. Cu Satan este invers: e inventat dar nu ar trebui să existe. Nu e nevoie de el, îi face omul toată treaba.

- Deci Alejandra nu se sinucide pentru că nu ajunge niciodată la capătul suferinței.

- Da, suferința e infinită. Să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate duce.

- Asta merge bine cu teoria mea despre moarte. Conștient sau nu, omul decide cât suferă. Câtă suferință atrage.

- Infernul sunt eu.

- Deci adevărul e între Sartre și Flaubert: L”enfer c”est moi.

Ea râse, el schiță un colț de zâmbet.

- Și ceilalți?

- Spune-mi cu cine te-nsoțești, ca să-ți spun cine ești.

- Deci până și părinții ți-i alegi? Măi să fie!

Și-aprinse altă țigară.

- Cum ți-a venit ideea asta? Cu sindromul?

- De la masturbare.

- Hai mă!...

- Serios, fără glumă. De pe la 11 ani, aveam un libido îngrozitor. Zile întregi aveam erecție continuă. Mă culcam cu erecție, mă trezeam cu erecție. Știam de masturbare dar niciodată nu mi-a venit nici măcar ideea să mă masturbez.

- Adică nu te-ai masturbat niciodată?

- Așteaptă. Trăiam cu chinul că nu cresc odată, să iubesc și să fac sex. Nu le concepeam separat. Într-o dimineață, am împlinit 13 ani. Stăteam în pat, singur în cameră, erecția stătea să-mi explodeze. Mă durea. Întins pe plapumă, îmi frecam bazinul de ea. Atunci mi-a străfulgerat că pumnul meu închis poate fi un vagin. Mi-am introdus penisul în pumn (îți dai seama? nici să îl prind cu palma nu m-am gândit) și m-am mișcat, și m-am mișcat și m-am mișcat până la orgasm. Oau! După vreo cinci minute, când creierul mi s-a limpezit, mi-am dat seama că nu aș mai fi avut mult și-aș fi înnebunit fără orgasm. Pentru că nu-mi pierdusem erecția, am făcut-o din nou. Abia atunci am realizat că pot să dau din mână, ca omul normal.

Zâmbi. O privi. Își ridicase rochia cărămizie până la brâu. Se atingea ușor, în sus și în jos, pe labii.

- Hai, spune mai departe, de ce te-ai oprit?

- După al doilea orgasm, nu m-am mai bucurat. Mi-au sunat în cap cuvintele mamei, când îi explica unei mămici să aibă grijă ca puiul ei să doarmă cu mâinile peste plapumă, că-i păcat să se atingă, chiar și în somn. M-au trecut transpirațiile. Era prima dată când știam că păcătuiesc.

- Și, ce-ai făcut?

- Pe românește, evident că mi-am luat-o la labă, în ziua aia de șapte ori la rând, după care n-am mai avut erecție. Pe urmă tot așa, zi de zi, câteodată și fără erecție.

- Cum adică fără erecție?

- Greu, îți dai seama... al naibii de greu. În tot timpul ăsta, tâmpeam de remușcări.

- Te-ai spovedit?

- Pe naiba! Mi-era rușine. Dar mi-am scornit eu pedepse fel și chip. Concomitent, ca să mă revanșez față de Dumnezeu, devenisem apostolul abstinenței și-al fecioriei până după cununie.

- Jekyll and Hyde.

- M-ar fi putut sanctifica: Sfântul Mucenic Onanist. Prin propriul păcat, a ajuns la revelația slujirii lui Dumnezeu și a propovăduirii luptei robilor cu Mamona plăcerilor autosatisfăcute. A murit în chinuri groaznice, după 100 de masturbări într-o singură zi.

Gâfâia. Întinse o mână și îi prinse tricoul cu tot cu piele. Strânse, îl trase peste ea.

- Izbăvește-mă! îi suflă în ureche. Am păcătuit...

*

Când adormise?

Întredeschise un ochi. Dansa prin cameră. Nicio muzică. Perete, ceas, ora doi.

- Cred c-am înnebunit...

- În ce fel?

- Schizofrenie.

- Stai liniștit. Dac-ai fi schizofrenic, ți-aș spune. Am avut o bunică, știu cum e.

- Poate faci parte din nebunia mea.

- Da, plauzibil...

- Ce dansezi?

- Nu e dans, sunt mișcări de arte marțiale.

- Nu știam că practici.

- În fiecare zi. Dar numai când dormi.

- Și-acum de ce continui?

- Pentru că încă nu te-ai trezit.

- Dacă mă trezesc, mă înveți și pe mine?

- E o întreagă filosofie. Nu cred că ai profilul.

- Practici de mult?

- De pe la zece ani.

- Ce centură ai?

- La asta nu e pe centuri.

- M-ai lămurit... n-aș avea atâta răbdare, oricum...

- E multă meditație, energii, concentrare.

- Dacă ratez Nirvana, în viața viitoare încerc și eu, poate așa ne vom întâlni.

- Legenda spune că unul din marii maeștri ai stilului s-a pus să mediteze și nu l-au mai putut trezi.

- A murit?

- Nu, încă trăiește. I-au poleit trupul cu foițe de aur, ca la statuile lui Budha. E una din statui, nu știe nimeni care.

- Și, se va mai trezi?

- La ce bun? Tu, dac-ai reușit să te desprinzi de trup, te-ai mai întoarce?

- Pe mine nu m-ar poleii nimeni cu foițe de aur, m-ar îngropa și gata. Evident, nu mi-aș dori să mă trezesc în sicriu.

- Aș prefera să mă incinereze. Dacă mor cumva, să mă incinerezi!

- Chiar dacă pățești ca maestrul?

- Pfu, m-ai spart! Aș vrea eu...

- Și-atunci, ce fac cu tine?

- Mă arzi, orice-ar fi!

- Promit. Zi-mi despre zborul magic, ăla din filmele chinezești. Crezi că e posibil?

- Juri să nu spui la nimeni? Închide ochii. Așa, acum deschide-i!

Îi deschise. O văzu plutind prin cameră. Se împingea dintr-un perete în altul. Închise strâns ochii, îi deschise din nou. Ea coborî ușor în pat, lângă el, cu tâmpla pe mână, sprijinită în cot.

- Mi s-a părut că te-am văzut zburând.

- Pe bune?

- Probabil am visat.

- Tot ce-i posibil.

- Dar tu zâmbești așa... N-am visat, nu?

- Parcă mai poți să știi ce este viață și ce este vis...

*

Camera se legăna. Încet. Mai tare. Mai tare... Mai tareeeeeee!

- Ai!

Se întoarse cu capul în jos, ea rămase-n picioare, pe tavan.

- Frate, trebuie să fie de la iarbă.

- Așa crezi tu. Doar trei au fost cu marijuana. Restul placebo.

- Se poate? Placebo de iarbă?

- N-am convenit că totu-i posibil?

- Mă minți?

- Deloc, jur!

- Pfuuu!

Camera se întoarse, brusc. Ea în cap, pe parchet.

- Te-ai lovit?

- Mă faci să râd! Meditez...

Rochia cărămizie adunată sub sâni.

- Să nu-ți treacă nimic prin cap!

- Stai liniștită, mi-a trecut deja. Dar încă mai sunt amețit, de ce sunt așa amețit?

- Nu știu, poate de la coșmar.

- Începe să nu-mi mai placă povestea asta cu coșmarul.

- Nu e nicio poveste. E cât se poate de real.

- Și de ce naibă nu mă trezesc?

- Pentru că nu vrei. Ți-e teamă.

- De ce să-mi fie teamă?

- Că am murit.

- Și-ai murit?

- Mă simt cât se poate de vie.

- Și-atunci de ce să mă tem?

- M-ai găsit în baie. În cadă, cu apa până la țâțe. Meditam. M-ai lăsat o oră, o zi, două zile. Ai pus mâna pe mine. Eram rece ca gheața. N-aveam puls. Ai chemat poliția și smurdul. Auzi sirenele? Sună la interfon, trebuie că sunt ei.

Sări ca ars. Intraseră deja, ușa era descuiată.

- Repede, în baie!

- Smurdul întâi, grăbiți-vă!

- Să moară mama, zici că-i călugăr shaolin!

- E moartă, nu mai avem ce-i face!

I se muiară picioarele.

- De când e așa?

- Mă jur că nu mai știu!

Se lăsă să alunece pe lângă perete.

- Cine-i tipa? Numele.

- Siria.

- Cum?

- Siria. Siria Mala Adal.

- Sunteți căsătoriți?

- Nu, stăm împreună.

- De când?

- De o lună.

- Aveți idee unde-și ține actele?

Poșeta. Pe cuier.

- Să fiu al naibii, cum de-a rămas așa? Zici că-i paralizată.

- Da, Siria Mala Adal. Fii atentă, e căpitan de armată!

- Fir-aș!

- Ce faci, mă, leșini?

- Ia vedeți, la ăsta i-i rău!

Mâna pe frunte. Puls.

- E-n stare de șoc. Mă auzi?

- Da, dar aș vrea să nu...

Lacrimi, multe lacrimi.

- Așa, o să-ți facă bine.

- Poți vorbi?

- Cred că da.

- Ați luat ceva, și-a injectat ceva?

- Habar n-am. Nu știu, nu-mi amintesc nimic. Totul pare că-i un coșmar. Am fumat, nimic altceva.

- Iarbă? Hașiș? Ce-ați fumat?

- Țigări.

- Mi s-a părut mie că miroase a iarbă...

- Pachetul e în dormitor, puteți să vedeți. Doar trei au fost cu iarbă.

- Stați așa, să vină de la armată! N-atingeți nimic, toate sunt probe!

- Trebuia să plece în Siria.

- I-auzi, treaba se-ngroașă!

- Poate c-ar trebui să sunăm la servicii...

- Gizăs, în ce m-am trezit! Nu vreau să mă trezesc, vreau să dorm...

- Poate c-ar trebui să se-ntindă. Hai, așa, sus, te ducem în pat.

- Băi, ce mizerie!

- Așa, întinde-te, ușor... Să-ți facem un calmant.

Seringă, ac, ser.

- Leșină... fii bărbat!

*

Deschise ochii. Perete, ceas, 8:52. Ea îl privea.

- Neața!

- Gizăs, ce mai coșmar! Am visat c-ai murit.

- Se mai întâmplă...

- Dar nu așa. Mai întâi se făcea că visam și m-am trezit, doar că m-am trezit în coșmar. Era poliția, un echipaj de la smurd. Am leșinat.

- Nasol...

- Faza cea mai tare, că-n vis îmi spuneai că-mi era teamă să mă trezesc din cauză c-ai murit. Atunci m-am trezit și chiar muriseși.

- Ești dus!

- Vezi ce-ai făcut din mine?

- Da, ți-am făcut viața un coșmar. Regreți?

Iritată.

- Iar începi?

- Nu-ncep nimic, ăsta e adevărul! Știu, eram convinsă că așa se va întâmpla.

- Urăsc când faci asta. Hai, vreau să mă-mbrățișezi.

Trecu în spatele lui, îl prinse în brațe.

- Cum arătam moartă?

- Ca o statuie a lui Budha. Erai în cadă, în poziția lotus, galbenă la față de parc-ai fi fost poleită cu aur. Ca maestrul ăla. Poliția-mi punea întrebări și eu te vedeam cum te bagă în cuptor, la crematoriu, așa înțepenită în lotus. Ce e mai rău, știam că ești vie și că n-o să creadă nimeni că n-ai murit.

- Tu chiar mă iubești!

- Te îndoiai?

- Atunci nu-mi mai tai țâțele.

- Ești așa complexată!

- În locul meu n-ai fi? Să nu te privească nimeni în ochi, să se holbeze lumea la țâțe?

- Dar nici măcar nu îi ai mari! Problema e că-s obraznici. N-ar trebui să-i tai, doar să-i mai cuminți.

- M-ai spart! Să te văd dac-o să-ți mai placă de ele după ce alăptez. Cu sfârcurile leșinate.

- Acum m-am prins de ce pleci la război. Vrei să demonstrezi că ești femeie adevărată, nu un cuier de sâni. Vezi? Așa că poți să nu mai pleci.

- Auzi?

- Ce?

- Dacă, să zicem, deși e imposibil, ți se comunică... Adică nu, vezi la televizor că am murit în Siria, tot așa leșini? Imaginează-ți: breaking news, doi militari români uciși în Siria. Și vezi poza mea.

- Dacă nu-ți pozează și sânii, n-am de unde să știu că ești tu.

- Porcule!

Îl zgâlțâi puternic.

*

Deschise ochii.

- Ai leșinat. Ești bine?

- Nu, nu sunt bine deloc! Dați-mi ceva să dorm.

- Nu e bine să dormi acum.

- Vreau s-o văd.

- Nu se mai poate, au ridicat-o pentru autopsie.

O asistentă de la smurd. Tânără, fața ștearsă, ochi visători.

- Restul... restul unde-s? Vreau să vorbesc cu ei.

- Stai liniștit, e-n regulă. Ziceau că nu ești suspect, că vor cerceta, te-anunță ei. Cât de frumoasă era! Ca o statuie orientală... Nu mă mai mir c-o iubeai atâta! De ce să fi murit așa o copilă?

- N-a murit, tocmai asta e!

- Te înțeleg, să știi. Logodnicul meu a murit în accident de mașină. Am refuzat să cred. Când au închis sicriul, mi s-a părut că mișcă. Evident, ar fi fost imposibil, abia l-au aranjat s-arate cât de cât a om. Lucrez de peste zece ani la salvare și am văzut destule ca să știu că mintea îmi joacă feste.

Ușa. Siria în prag.

- Ciao, tu trebuie să fi asistenta. S-a trezit de mult?

Închise ochii.

- Gizăs, chiar nu mai înțeleg nimic.

Îl luă de mână.

- Ai fost inconștient. Încearcă să te relaxezi.

- Nu-i vine să creadă, săracul. Tocmai îi povesteam că am pățit la fel. Și logodnicul meu a murit tot în accident de mașină.

- Cum adică tot?

- Nu-ți amintești? te jucai cu copiii, cu mingea. Mingea a sărit în șosea. Fata cu ochi sclipicioși, cu părul negru... A fost un coșmar, dragul de tine, știu cât de mult o iubeai!...

- Nu cred, nu pot să cred, încă e un coșmar. Creierul meu a luat-o razna de tot. Vreau să mă vadă un psihiatru. Gizăs! Nu pot să cred!

- Eu plec acum , nu cred că mai e nevoie de mine.

- Bine, mersi c-ai rămas. Nu mă pricep la de-astea. Chiar n-aș fi o mamă bună.

- Curaj!

Zâmbet de compasiune, o bătaie ușoară pe umăr.

- Pa, pa! Ce femeie de treabă... Cum ești?

- Rău. Am luat-o razna, sau cineva își bate joc de mine. Parcă trec dintr-un coșmar în altul.

- Ai fost doar leșinat.

- Și ce, când leșini visezi? Visezi că visezi că visezi că visezi?

- Nu știu, dragule, de unde să știu eu ce-i în mintea ta?

- Îți spun sigur că n-ai vrea să știi. Deja nu mai cred nimic, mă îndoiesc de tot. În visul ăsta.

- Dar nu e vis.

- Hai să zicem că e, de dragul meu.

Șezu. Își scoase bluza și sfârcurile îi împunseră tricoul.

- Zi-mi cine ești!

- Malia... Siria... Adal.

- Ok. Te cred. Te recunosc după sâni. Și eu sunt arhitect.

- Exact.

- Și tu pleci în Siria.

- Peste câteva zile.

- Și practici arte marțiale. Când dorm eu.

- Bravo!

- Și n-am vorbit cu tine în somn?

- Tu vorbești mai tot timpul în somn. Ți-am spus că purtăm uneori dialoguri absurde dar coerente.

- Mi-ai zis de un maestru pe care l-au făcut statuie?

- Uite că-ți amintești!

- Din vise îmi amintesc tot. Nu mai știu când naibă am mai fost treaz.

Râse.

- Iar ai râsul ăla ciudat. Te râzi de mine. Spune-mi ce se întâmplă!

- Hei, nu te răţoi la mine! De unde să știu eu ce ți se întâmplă? Ți-am spus ce ți s-a întâmplat cu fetița și nu mă crezi. Poate ai o pierdere de memorie. Uite, dacă vrei, vorbesc cu psihologul care ne evaluează pe noi, să te primească. Și poate ar trebui să-ți faci și niște analize. Dar sunt sigură că e memoria, de la traumă. Poate s-a inversat ceva. Creierul tău își amintește numai ce ai trăit în subconștient.

- Chiar te rog! Și, fii atentă, deocamdată, în visul ăsta, fetița nu e moartă.

- Ești culmea! Bine. Sun. Te duci la spitalul militar.

*

- Luați loc, trebuie să fiți logodnicul Siriei. Ce mai fată! Îmi pare rău pentru pierdere.

- V-a spus?

- Bineînțeles! Nu avea voie să-mi ascundă astfel de detalii. Când ești militar, viața ta personală e și viața armatei. Și viceversa. Te servesc cu ceva? Nu? Sigur? Spune-mi ce te frământă.

- Nu știu cum am ajuns aici. Adică nu îmi amintesc. Vorbeam cu Siria, eram în pat... și iată-mă aici!

- Te înțeleg. Mai mult ca sigur e o pierdere de memorie. Creierul a creat o buclă peste evenimente.

- Îmi amintesc doar visele, am senzația că trec dintr-un coșmar în altul.

- Ca Iona lui Marin Sorescu.

- Da, bine zis.

- Vedeți, când omul nu poate suporta trauma, creierul apelează la măsuri de avarie. Suprimă amintirile dureroase.

- Dar tocmai, că visele mele sunt dureroase. Am visat că Malia... Siria a murit.

- Aha...

- Cum adică aha?

- Nimic, continuă...

- Nu-mi amintesc nici din vise chiar tot. Foarte puține detalii de decor, ceasuri, telefonul, cifra orelor... dar îmi amintesc perfect dialogurile. Cuvânt cu cuvânt.

- De ce nu le scrieți?

- V-ar ajuta?

- Pe dumneavoastră. Mă rog, pe amândoi. Cu cine dialogați?

- Cu Siria, preponderent. Exceptând episodul cu ea moartă. Deși nu era moartă. În fine, e o poveste lungă.

- Nu, stai! În ce sens nu era moartă?

- E vorba de meditație. Un maestru a meditat în lotus și nu s-a mai întors. Dar nici nu era mort, așa că l-au poleit cu foițe de aur și a devenit una din multele statui ale lui Budha.

- Interesant...

- Cu ea s-a petrecut la fel. În visul meu, evident.

- Evident.

- Deci?

- Nu pot să mă pronunț. Poate c-ar trebui să vă internați, ca să fiți ținut sub supraveghere de către personal calificat. Știu că poate suna aiurea ”Spitalul de afecțiuni psiho-mintale” însă e doar mentalul colectiv... nu înseamnă automat că te internezi la nebuni. Poftim, ți-am făcut o trimitere.

Bilet. În picioare, ușă.

- Condoleanțe încă o dată. Fiți încrezător, lucrurile ăstea se rezolvă, doar că cer timp.

Ieșii. Mână pe spate, compasiune, beznă.

*

Îi simți respirația, aproape de gura lui.

- Dormi?

- Aproape.

- Cât o fi ceasul?

- Spre miezul nopții, nu știu.

- Urăsc bezna asta.

- Ce faci, de ce te ridici?

- S-aprind televizorul, laptopul, ceva.

- E mai sănătos să dormi cu toate stinse. Melatonina.

- Tocmai, că nu vreau să dorm.

- De ce?

- Mă gândesc că, dacă rămân în permanență treaz, nu mai visez. Să văd atunci dacă pot să îmi amintesc nimic.

- Fii serios...

- Sunt. Tocmai am visat că am fost la psihiatrul vostru de la armată.

- Mă-ngrijorezi. Am cerut să mi se amâne plecarea.

- De ce?

- Nu pot pleca și să te las așa. Chiar ai fost la psiholog!

Aprinse becul. Ea își trase plapuma peste cap, orbită.

- Înseamnă că nu îmi amintesc numai visele?

- Sincer, nu mai știu ce naiba înseamnă. Mâine o sun pe mama ta. Poate nu e prima oară când ți se întâmplă.

- Și, dacă nu e, mă părăsești?

- Vorbești prostii.

- Hai, spune adevărul.

- Doar te iubesc.

- Nu așa. Spune-mi ”Nu te părăsesc.”

- Normal că nu te părăsesc.

- O spui doar așa... Ți-e teamă.

- Fii serios!

- Jură-te!

- N-am de ce să te părăsesc. Te comporți normal, e ok, doar că tu nu-ți mai amintești ce faci. Nu ești agresiv, nu delirezi. Și fuți super bine. Zi-mi un motiv ca să te părăsesc. Dacă voiam s-o fac, plecam și gata. În schimb, am cerut să mi se amâne plecarea.

- Te cred.

- Numai să nu devii obsedat de treaba asta. Visează în continuare, până se rezolvă, dar nu fă din țânțar armăsar. Îți amplifici coșmarul. Acum hai în pat.

- Poate c-ar trebui să mă legi.

- Cum adică să te leg?

- De pat, ca la nebuni.

- Sună interesant dar acum sunt prea obosită.

- Eu vorbesc serios.

- Dar tu nu ești nebun. Nu știu ce-o fi în mintea ta, dar până acum asta nu s-a tradus în comportament. Ce-aș rezolva cu legatul? Să ai cine știe ce alte coșmaruri, să devi paranoic?

- La asta nu m-am gândit. Poate psihiatrul are dreptate, am nevoie de supraveghere specializată, să fiu câteva zile monitorizat. Mie să nu se agraveze. Nu acum, când te am. Fără tine, puțin mi-ar păsa.

- Poate că asta te afectează, plecarea mea în război.

- Acum e asta, nu mai e accidentul?

- Ce accident?

- Fetița cu ochi sclipicioși.

- Ai visat-o?

- Nu, tu mi-ai spus că a călcat-o o mașină când alerga după mingea șutată de mine. Am leșinat, era și-o asistentă aici.

- Tu chiar vorbești serios.

- Deci am visat?

- Cu siguranță. Dacă nu tu, atunci eu. Evidențele noastre nu coincid. Ai uitat că nu îi mai lasă să se joace cu tine?

- Deci aia era real? Frate!

Râse.

- Începe să devină interesant. Parcă-s în filmul ăla cu Russel Crowe.

- Da, trebuie că ai o minte sclipicioasă.

- Ai fost ironică?

- Nu, ai visat.

- Mai du-te-n pana mea!

- Stinge becul.

Perete, întrerupător, beznă.

*

Foșnet. Ochii. Perete, ceas, 5, bec aprins.

Se ridică în coate.

Goală, șpargat, meditație.

- Râzi? De ce râzi?

- Mi-am amintit geneza necenzurată a femeii.

- Bănuiesc că mi-o împărtășești...

- Dumnezeu l-a făcut pe Adam. Toate animalele aveau pereche și Adam și-o făcea singur. Într-o zi, stătea culcat la umbră, în Rai. Gol pușcă, normal. Avea primul vis erotic: visa că se masturba. Un melc trecea pe acolo, fâș-fâș, printre picioarele lui. Ajuns la penis, fâș-fâș, escaladează. Adam deschide ochii, mort de plăcere. Melcul fâș-fâș, patina. Se uita curios, îi creșteau cornițele, se holba. Fleoșc-fleoșc. Lui Adam i-a intrat plăcerea în ochi. Seara, l-a aflat Dumnezeu necăjit. Ce ai, Adame? l-a întrebat. Fă-mi, Doamne, o pereche, nu știu cum, numai să semene cu melcul. Cum cu melcul? Păi uite ce-am pățit. Dar trebuie să semene și cu tine, Adame, așa că musai să te rup în două. Niciun bai, Doamne, mi-ajung două mâini și două picioare. Un cap și-așa îl țin degeaba. Bine, Adame, înțeleg că nu te deranjează că-ți pierzi capul, dar să știi c-o să-ți ia și mințile. Bine. Dumnezeu l-a adormit pe Adam, a luat un melc și i-a pus mâini și picioare, un cap și minte. Numai că trupul melcului era prea mic, așa că i-a făcut o gaură și l-a umflat. A crescut trupul, s-au umflat coarnele și s-au făcut țâțe. S-a trezit și Adam și-a fost încântat. Cum ai reușit, Doamne? Ei, am făcut pe dracu-n patru.

- Bună asta!

Se ridică.

- Mă duc să fac o baie. Pe urmă am ceva de lucru cu tine. Poți să mai dormi.

Se întinse la loc, amuzat. Adormi.

*

Telefonul sună o dată, scurt. Vibră, se opri. Alarma. deschise ochii. Îi închise iar, se întinse din toate încheieturile. Se întoarse pe partea cealaltă. Îi simți locul gol. Deschise ochii din nou. Pe perete, ceasul arăta ora opt. Ea nu era în pat. Cearșaful era șifonat, salteaua încă îi păstra urma trupului. Pe una din cute, un fir de păr pubian. Zâmbi.

Se ridică și se duse la baie. Ușa era deschisă. Îi auzi respirația, înțelese că meditează. Urină, fără să aprindă lumina.

Trecu la bucătărie și puse de cafea. Pe masă, farfuria ei cu ciorbă. O lăsase aseară să se răcească dar adormise. Deschise laptopul. Lângă laptop, recomandata cu confirmare de primire. O deschise. Intră apoi pe Facebook, luă la rând news-feed-ul. Despre Siria, nimic. Ora 9:32. Merse la baie, aprinse lumina.

O văzu în cadă, în poziție de lotus. Apa îi ridica sânii mai sus. Înfiorate, sfârcurile se ascuțiseră spre lateral. Părea varianta feminină a statuii lui Budha. Nici nu clipea.

Dar apa clipoci și ea ridică un deget din apă. Cel mijlociu. Surâse.

- Ești obsedat.

- Nu, ei sunt obsedați. Nu vezi cum se holbează sfârcurile la mine?

Din spumă, apăru și mijlociul celălalt.

- N-ai înghețat? Cred că ți s-a răcit apa.

- Nu chiar de tot. Ce oră e?

- Nouă jumate.

- Ai, frate, cât?

- Nouă jumate.

- Mi s-a întâmplat cea mai bizară chestie posibilă.

- Da, ce? Ai adormit?

- Auzi, te-ai masturbat prima dată în ziua când ai împlinit 13 ani?

- De unde știi?

- Sindromul suferinței pure.

Era uluit. Ea se sculă cu greu, amorțită, ieși încet din cadă.

- De unde știi?

- Am fost în mintea ta.

Intră în dormitor. La dulap, începu să se-mbrace. El o urmă.

- Și? Cum a fost?

- Interesant. Un coșmar. Mi-au amânat plecarea?

- Da, cu o săptămână. De unde știi?

- N-am fost în mintea ta?

- Ești fantastică! Pleci?

- Să cumpăr ceva.

- De unde?

- De oriunde.

- Păi?

- Stai calm... Mă întorc repede, să discutăm ceva despre melci.

Devianță

- Dormi?

Tresări. Abia-nchisese ochii.

- Nu, nu dorm! răspunse.

Și atunci realiză că era singură, într-o cameră de garsonieră, deci n-avea cine să o întrebe. Se întinse dincolo de marginea patului, pipăi pe jos în căutarea telefonului. Nu-l găsi. Jaluzelele erau coborîte, se afla pierdută într-o beznă completă. Pipăi iar, fără succes, și începu să tremure. Debut de panică. Închise ochii, respiră prelung, se așeză pe marginea patului și încercă să-și amintească dacă nu cumva pusese mobilul în altă parte. Nu, îl pusese pe jos, lângă pat, după cum îi era obiceiul. Dar îi veni ideea să aprindă becul.

Se deplasă, orbecăind, până la perete, cercetă cu palma o anumită porțiune dar nu găsi întrerupătorul. Panica reveni, cu un abces de forță. Vru să țipe. Glasul îi era gâtuit. Tremura ca o șină de tren. Se afla lângă ușă, mâna i se ancorase de toc. Căută clanța cu cealaltă mână, într-un gest disperat, o nimeri din prima, deschise și trecu în hol. Află și întrerupătorul, apăsă. Nicio lumină. Se aruncă spre locul unde știa că trebuie să fie ușa dinspre scară, se izbi de ea, răsuci iala, țâșni. Iluminatul din scară era pe bază de senzori. Becul se aprinse și simți lumina în plămâni. Dar nu era lumina, ci aerul care, dintr-o dată, îi devenise respirabil. Îl inspiră adânc, cu horcăit de animal înjunghiat. Picioarele i se înmuiară brusc. Închise ochii, se sprijini, cu toată greutatea, de perete. Începu să plângă.

Deschise ochii și, o dată cu ei, ușa spre hol. Lumina pătrunse și-acolo, văzu că era holul ei, își zări hainele pe cuier și încălțămintea așezată ordonat. Râse nervos.

- Ce proastă-s! șopti. Am ațipit și-am visat.

Intră, fără să-nchidă ușa, încercă întrerupătorul din nou. Becul trebuie să se fi ars. Avea, pe cuier, o lanternă. O aprinse și intră, fără curaj, în dormitor. Își zări telefonul pe jos, lângă pat. Căută întrerupătorul, era la locul lui, lângă tocul ușii. Îl apăsă. Lumină. Păși spre pat, se prăbuși.

- Domniță, ești bine?

Bătrânelul vecin de palier.

- Am auzit plângând, e ușa deschisă. Alo?

- Da, mulțumesc! îi strigă. Nu e nimic, sunt bine!

Își adună puterile și merse în hol. Capul bătrânelului se întindea dincolo de toc, cu ochii mari și gura ușor căscată. Zâmbi când o văzu, iar ochii îi înțepeniră pe sânii mijiți prin rochia de noapte. Ioana forță un zâmbet amabil, în timp ce trăgea ușa.

- Mulțumesc, nu vă faceți griji.

Bătrânelul își retrase capul încet, fără să-și poată desprinde privirea. Ușa se-nchise, el continua să se uite, năuc. Plescăitul ialei care se încuia îl făcu să tresară. Parcă trezit din hipnoză, își netezi părul cu palma, se-ntoarse cu pași mici, își târâi papucii în garsoniera lui.

Adormi greu, cu lumina aprinsă, cu telefonul pe pernă. Nu visă nimic sau, cel puțin, nu-și aducea aminte. Se trezi cu câteva minute înainte să sune alarma. O anulă. Sări din pat, puse de cafea în bucătărie, făcu un duș scurt. Își bău cafeaua în pat, cu laptopul în brațe. Se îmbrăcă, ieși pe balcon să fumeze o țigară.

Strada era pustie. Aerul era umed, asfaltul mai păstra bălțuțe înghețate sau pete de zăpadă. Cerul era senin-alburiu. Într-un copac, lâncezeau două ciori. Mașina Cristinei mișcă peisajul. Opri în fața scării. Portiera se deschise, femeia apăru. Se uită, instinctiv, în sus și-o văzu. O salută cu o mișcare a mâinii. Ioana nu-i răspunse. Stinse țigara precipitat, își luă telefonul din cameră, geanta din hol, coborî. Intră în mașină, se așeză confortabil, abia apoi se uită la colega ei.

- Salut, ai venit mai devreme?

- Nu, chiar am întârziat, răspunse Cristina, și îi arătă cu degetul ceasul din bord. Ce ai? Pari cam aeriană...

- Doar c-am dormit puțin.

Vru să îi spună ce pățise aseară dar se răzgândi.

- Păi? Ai fost cu cineva?

- Poate de la lună. E lună plină.

Cristina mai zăbovi câteva secunde asupra ei, cu un aer neîncrezător. Răsuci cheia, mașina porni.

- Mergem să dejunăm? Mi-e o foame de mor...

Râse cu entuziasm. Fruntea Ioanei se crispă.

- Iar?

- Ăhă...

- Cu cine?

- A, nu-l știi tu. L-am cunoscut la mare, nu ți-am povestit, anul trecut. A trecut prin oraș, n-avea unde să doarmă.

- Mă rog...

Cristina luă mâna dreaptă de pe volan și i-o puse pe umăr. O împinse ușor.

- Îmi strici tot cheful de viață! Ar trebui să-mi urmezi exemplul, să vezi... Un orgasm... două... trei... fac minuni.

- Știi că nu pot avea orgasm, mai scutește-mă! Am renunțat să fac sex doar pentru plăcerea lor.

- Se scutură din tot trupul. Cristina rânji.

- Îți recomand eu unul cu orgasm inclus...

- Bine, tu, cum să nu! Spune-i să mi-l trimită pe mail.

- Ești culmea! Ți-ai băut cafeaua? Atunci poate vrei un ceai, o ciocolată caldă, ceva?

Trase pe dreapta, își desfăcu centura.

- Hai! Și lasă-ți mutra asta plouată în mașină.

În loc de primăvară, orașul mirosea a plastic ars. În cafenea era cald, o lumină difuză. Două boxe serveau muzică în surdină. Luară loc la o masă, o chelneriță își notă comanda.

- Ceai de mentă, cafea, două croissant-uri.

Și-aprinseră țigările.

- Uite, zise Cristina, dar nu te-agita. Am un prieten gay și jură că ești pe invers.

Ioana pufni ironic.

- Ei știu mai bine treburile ăstea...

- Și nu crezi c-aș ști?

- Încă nu ești conștientă de sexualitatea ta. Nu te uita la mine, așa zice el! Poate are dreptate, eu doar ți-am zis...

Poftiți... cafeaua, ceaiul, croissant. Mai doriți ceva? S-aveți poftă!

- Nu m-au atras fetele niciodată. Dar nici băieții, ce-i drept.

- Vezi?

- Ce să văd? Că sunt asexuală?

- Nu, că n-ai de unde să știi. Nu-ți asculți vocea interioară.

Sorbi din ceai, rupse puțin din croissant. Vocea.

- Unii oameni își neagă orientările deviante pentru că au o conștiință foarte puternică. Sunt personalități care intră în anumite tipare și le urmează întocmai, fără să conceapă abateri.

- Asta de unde-o mai scoți?

- De la tipul gay, mi-a explicat ca să știu să-ți explic. E psihoterapeut. Tu pari a fi genul: îți pui mereu geanta pe masă sau pe birou în același loc, telefonul la fel. Dacă-ți mută cineva o hârtie, te panichezi. Vezi, am dreptate?

- Și ce, sunt singura? Bunica mea e la fel, cu ea seamăn. Și ea nu e gay, din contră, și-acum, la vârsta ei, umblă cu doi tipi în același timp.

Cristina râse și se înecă.

- Păi da, femeia își permite, e văduvă de 30 de ani. Când eram mică, mereu aveam alt bunic.

- Pe bune? Ce fain! Și, cum era?

- Pfu... dezorientant! Când mergeam în vizită pe la ea, totdeauna mă gândeam c-am greșit casa.

- Asta-i chiar tare!

- Probabil că niciunul nu-i suporta fixurile prea multă vreme.

- N-ai cunoscut nicio lesbiană?

- Pe mine mă-ntrebi? Dacă tu zici că nu-mi dau seama că-s lesbiană, cum mi-aș putea da seama la altele?

- Nici nu te-a abordat niciuna? Ele se simt.

- Hai s-o lăsăm baltă. Deja am impresia că vrei să m-agăți.

Farfuriuța i se umpluse de cojițe de la croissantul cald. Le aranjă cu degetul, meticulos, sub forma literei ”i” de mână.

- Îmi dai și mie numărul lui de telefon?

- Al tipului cu orgasmul inclus?

- Ha ha. Bună încercare! Al tipului gay. Dacă tot sunt pe invers, n-ar trebui să umblu cu tipi hetero, nu?

Cristina afișă un zâmbet persiflant, în vreme ce butona telefonul. Dictă:

- Crișan Teofil. Teo. 07...

- Auzi, o întrerupse Ioana, ca și cum ar fi avut o revelație, de unde mă cunoaște?

- De la un rev.

- De la ce rev?

- Hai, nu fii paranoică. De-acum doi ani. E tipul cu care-am venit.

- Mi-l amintesc. Era un tip frumușel ca o fată. Dar nu-mi vine a crede că ai ieșit cu un gay. Probabil c-ai fost dezamăgită.

- Sau poate nu?

- Parcă ziceai că-i gay...

- Iar eu aveam obsesie să mi-o trag cu un gay. Eram tunsă scurt, cu o frizură masculină, sâni nu prea am, am folosit deodorant masculin și-un dildo cu curea. S-a excitat destul de ușor.

- Ești dusă, fato! Sincer. În Evul Mediu te-ar fi ars pe rug.

- În Evul Mediu, tu ai fi fost deja măritată și cu copii, cu un bărbat morocănos care ți-o punea de două ori în trei minute și adormea, cu izmenele-n vine, în clipa când avea al doilea orgasm.

Ioana deveni gânditoare. Cristina răsucea linguriță de plastic în ceșcuța de cafea, cu zâmbetul superior al omului îmbătat de succes. N-avea nici pe departe chipul perfect al Ioanei, nici trupul ei bine făcut, dar avea avantajul de a ști ce vrea, de a fi stăpână pe sine. Iar a fi stăpân înseamnă a face regulile și a le schimba după bunul plac, servindu-te de normele sociale ca de un dezavantaj al celor care le respectă. Trecea printre oameni agale, cu o atitudine de felină gata, în ciuda relaxării, să sară imediat la atac. Era exact opusul Ioanei și, oricine le cunoștea, rămânea mirat de o asemenea alăturare de caractere.

- Știi ce? zise Cristina, adunându-și de pe masă bricheta, pachetul de țigări și cutiuța de machiaj, te duc la el. Îți iei azi liber, te scot eu la șefa.

Ioana expiră, apăsată de o povară nedefinită. Ochii ei indecișI, tenebroși, întâlniră ochii sticloși, neîndurători ai Cristinei. Se ridică, supusă. Cristina plăti consumația, apoi își luă de braț prietena. O strânse spre ea, gest încurajator, o sărută pe creștet. Ioana se desprinse, ieși pe ușă prima.

În mașină, nu scoase un cuvânt tot drumul. Cristina conduse într-un cartier de vile, la marginea orașului. Opri în fața unei porți de fier forjat, pictată în culori ce aduceau cu mozaicurile Barcelonei.

- Aici stă Teo.

- Dar n-are cabinet, ceva?

- Omul lucrează numai după-masa.

- De ce nu mi-ai zis?

- Hai, nu mai fi tipicară!

Coborî de la volan, apăsă interfonul.

- Da?

- Servus, Teo. Cristinuța la poartă. Am o pacientă specială.

Se auzi un clic, Cristina împinse poarta puțin, urcă în mașină.

- Gata! Sări, te primește!

Ioana se urni, fără niciun fel de curaj.

- Și, tu? Măcar să ne faci cunoștință?...

- E, na! Hai, du-te, până nu-mi ies din pepeni. Că doar n-ai venit cu mămica!

O urmări să se asigure că intră, demară cu un viraj brusc. Lăsă în urmă un claxon de salut.

Ordinea și eleganța curții o liniști pe Ioana îndeajuns cât să nu dea bir cu fugiții. Căci nu devianța ei sexuală o împinsese aici, ci întâmplarea de cu seară, teama, incontrolabilă pentru o persoană ca ea, că tiparul i s-a stricat, că labirintul perfect pe care și l-a construit începea să se deformeze, să-și preschimbe culoarele, să-și mute centrul.

Terapeutul o întâmpină în prag. O invită într-un antreu încăpător, cu ferestre mari, joase, cu o măsuță la care o pofti să ia loc. ”Asta nu e casa unui bărbat! ” își spuse, în timp ce se așeza. Scrumiera de pe măsuță îi făcu cu ochiul; nu putea scoate un cuvânt dacă nu fuma. Lângă scrumieră, pe un suport de lemn, o sticluță de gin și două păhărele. Teo le umplu mai înainte să se așeze.

- Pot să fumez? întrebă Ioana.

Gazda încuviință, cu un zâmbet amabil.

- Dar de băut nu beau, mulțumesc. Nu la ora asta.

- In vino veritas, continuă să-i zâmbească Teo; te ajută să te destinzi.

- Sau să transpiri mai tare.

Ambianța îi creea disconfort. I se părea că se află în locul nepotrivit, cu omul nepotrivit. Își imaginase o ședință de terapie pe o canapea, cu un bărbat serios, între două vârste, picior peste picior în dosul unui birou de lemn masiv. Se strădui să zâmbească dar trebuie că i-a ieșit o caricatură.

- Parcă ne-am cunoscut la un revelion, mă înșel?

- Nu, și asta e bine. Adică nu te înșeli. Azi am aflat de la Cristina că mi-ai pus un diagnostic...

Teo își trecu degetele pe obrajii bărbieriți impecabil, într-un gest cât se poate de feminin.

- Ei, doar îmi dădeam cu părerea. Când ai o meserie ca a mea, judeci oamenii după niște șabloane. Asta nu e ok. Judecata, diagnosticul pe șabloane se face în mod profesionist, cu o evaluare riguroasă. Nu la prima impresie. Deci e o probabilitate mare să mă înșel. Și, ce diagnostic ți-am pus?

- I-ai spus Cristinei că sunt gay. Dar, în fine, despre altceva voiam să vorbim.

- Sunt specializat pe probleme de sexualitate.

- Ești sexolog?

- Nu mi-aș spune așa.

Ioana duse mâna la păhărel, îl răsuci ușor între degete. Îl privi fix, ca și cum i-ar fi căutat o imperfecțiune. Îl sorbi dintr-o singură înghițitură, strânse din ochi și își aprinse o țigară.

- Urăsc neprevăzutul. Mă termină. Cristina zicea că ești psihoterapeut. Mă așteptam să mă aducă la cabinet. Am dat, în schimb, de locuința personală a unui sexolog.

- Cred că ar fi fost o problemă dacă ajungeai în vizuina unui psihopat obsedat sexual. Poate Cristina ți-a spus că sunt gay... Relaxează-te și hai să vorbim. Ca între prieteni. Dacă iese ceva bine, dacă nu, nu.

- Ok, răsuflă Ioana din adâncul plămânilor, e-n regulă. Aseară am auzit o voce inexistentă. Am făcut un atac de panică fiindcă nu mi-am găsit telefonul, era beznă totală apoi n-am găsit întrerupătorul, becul din hol nu s-a aprins. Dacă nu reușeam să ies rapid în scară, făceam infarct, jur!

- Ce te-a întrebat vocea?

- Dacă dorm. Și-am răspuns că nu, ca proasta, că doar eram singură.

- Era o voce de femeie sau de bărbat?

- Cred că de femeie. Puțin răgușită... Aspră.

- Ți-amintește de cineva cunoscut?

- Nu știu... De mama unui prieten din copilărie.

- Și dormeai?

- Nu, aproape sigur nu. Abia închisesem ochii, cred că nici măcar n-ațipisem.

- Erai obosită?

- Da, ieri am avut o zi cam aglomerată.

- Ai auzit de ”visul treaz”? Mintea îți adoarme dar trupul nu. Și atunci conștientul îți este invadat de subconștient. Tu ești sigură că nu dormi, raționezi, doar că rațiunea funcționează după o altă logică. E posibil să fi fost numai asta. Observ că ești o persoană echilibrată.

- Da, sunt obsedată de ordine și echilibru.

- Dar știi că echilibrul este cea mai fragilă formă de aranjare a lucrurilor? Echilibrul e epuizant.

- O, mie-mi spui!...

- Echilibrul nu e ceva natural. Dacă ar fi, l-am găsi pretutindeni. Natura preferă dezechilibrele. Dar omul nu. Pentru om, echilibrul e Dumnezeu. Ai idee de ce căutăm echilibrul?

- Fiindcă ne place siguranța?

- Nu. Siguranța e altceva. Echilibrul e o așezare ideală între două forțe contrare ce se anulează reciproc. Dar tensiunea dintre ele e absorbită de pârghia care le susține. Pârghia aia ești tu. Când forțele contrare sunt inegale, fluctuante, sunt controlabile. Tensiunea din pârghie e mai mică, pârghia poate balansa. Dar echilibrul... pe el îl strică și o moleculă de praf. De ce-l preferăm? Pentru că ne scutește de responsabilitatea de a lucra cu cele două forțe, prin faptul că le anulează. Și atunci intervine obsesia pentru ordine. Ai zice că echilibrul e semn de stăpânire. Nu, e semn de slăbiciune. Poate fi semn de măiestrie, da, dar denotă slăbiciune. Iar obsesia pentru ordine, din cauză că dezordinea amenință echilibrul, arată frică, neputință, refuz, negarea vieții, până la urmă.

- Și maeștrii spirituali?

- Ei ajung la starea de echilibru permanent prin eliminarea din lăuntrul lor a tot ceea ce poate perturba acel echilibru. Cum ai pune o balanță într-un glob de cristal. Ei echilibrează contrariile, ca în Yin și Yang, și le păstrează într-un spirit impecabil. De acolo forța pe care o emană, sunt numai forță, au eliminat orice element perturbator. Uite-te la Cristina. E o persoană haotică. Dar ea stăpânește haosul, e puternică, știe ce vrea, face ce vrea. Ca un vultur care plutește pe curenți. Dacă aerul ar fi imobil, vulturul n-ar mai putea plana. Ar zbura dând permanent din aripi. Ar muri de foame sau de epuizare.

- Înțeleg, dar nu toate păsările sunt vulturi.

- Nici n-am spus asta. Nu toată lumea e Cristina. O dădeam ca exemplu ilustrativ pentru ce îți spuneam.

- Crede-mă, nici nu pot să fiu altfel! Eu sunt o pasăre colibri. Dacă nu dau din aripi, mor.

- Ei bine, de aici panica. Imediat ce-ți pierzi puțin vigilența, intervine neprevăzutul. Dar nu poți sta tot timpul treaz. Subconștientul a simțit ceva, de aceea te-a întrebat dacă dormi.

- Și ce pot să fac?

- Să încerci să reduci tensiunea. Cu viața sexuală cum stai?

Râse dezamăgit.

- Stau. Nu am nevoi sexuale.

- Orice om are nevoi sexuale.

- Nu mă excit; dacă fac sex, nu simt nimic plăcut.

- Poate fi o problemă hormonală. Ți-ai dori să faci sex?

- Acum nu. Dar e clar că mi-am dorit, altfel n-o făceam. Mi-am dorit ca idee. Presiunea socială, știi... virginii de 25 de ani sunt handicapați social. Prietenele mele discutau despre sex, maică-mea îmi zicea că-s nefe, efectiv era obligatoriu s-o fac.

- Ai încercat să te masturbezi?

- Nnuuu? Nu. O dată, în copilărie, la 12 ani, dar nu se poate numi masturbare. Mai degrabă experiment.

- Și n-ai simțit plăcere?

- Dacă simțeam, probabil aș fi repetat experiența.

- Ai încercat cu femei?

- N-am simțit dorință.

- Dar dorință afectivă? Să simți iubire, apropiere, ceva? Să fii cu o anumită persoană?

- Doar ca refuz al singurătății. Dar, evident, n-a mers. Eu voiam ordine, el voia sex. N-au fost compatibile.

Râse din nou, de data asta nervos.

- Sunt dusă, nu?

- N-aș spune asta.

- Mai crezi că sunt pe invers?

- Pentru că discutăm ca între prieteni, îmi permit să-ți răspund că da. Dar conștiința ta refuză să accepte, de aici inhibarea instinctelor sexuale.

- Și, ce-aș putea să fac?

- Să-ți explorezi sexualitatea. Știu, sună ca un clișeu...

Teo își luă păhărelul și îl bău ușor, aproape pe jumătate. Continuă:

- Un mușchi blocat nu se deblochează de la sine. E nevoie de răbdare, căci îi ia timp, de masaj, de o mână bună, de energie pozitivă, de alifii, de analgezice. Cu sexualitatea e cam același lucru. Dar, înainte să îți aplice cineva un tratament, trebuie să îi spui unde și ce te doare. Tu ai mers la vindecător și i-ai spus: mă doare virginitatea, când, de fapt, pe tine te durea lipsa instinctului sexual care, mai mult ca sigur, ți-ar fi rezolvat problema virginității la momentul potrivit. Sau mai devreme.

- Ce simplu sună! Dar...

- Dar, evident, lucrurile sunt complicate. Cu atât mai mult cu cât nevoia ta de control ascunde în dulap tot ceea ce nu poate controla. Poate că, acum, s-a umplut dulapul. Sau s-a crăpat și, pe acolo, a ieșit bau-baul: dormi? Tu trebuia să răspunzi că da, omul mai are nevoie și de odihnă. Ca și mine, de altfel.

Bătu ușor cu degetul în masă și se ridică. Ioana îi adresă un zâmbet epuizat.

- Dacă ai nevoie de hairstilist, știi unde mă găsești. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus, mulțumesc!

- Cu plăcere!

O conduse spre ușă.

- Dar, repet, nu ți-am pus niciun diagnostic și nu ți-am oferit nicio terapie. Lucrurile ăstea se fac la cabinet. Am discutat ca între femei.

Îi făcu cu ochiul și îi închise ușa în urmă.

Ioana se întoarse acasă pe jos. Străbătu orașul la pas grăbit, fără să observe nimic în jur, ca și cum ar fi privit doar înăuntru. Se opri în parc, pe o băncuță, să fumeze o țigară, să își odihnească picioarele neantrenate. Șezu picior peste picior, cu cotul pe genunchi, cu palma sub bărbie, cu gâtul întins înainte. Atunci îi sună telefonul. Cristina. Răspunse.

- Ei, cum a fost?

- Educativ.

- Hai, noa, povestește!

- Ce să zic? Ai idee cum se explorează sexualitatea?

- Idee nu... Idei.

Accentuă pe ”idei”.

- Te-ascult.

- E ca și cum ai face o freză...

- Ce revelație! o ironiză.

Și îi închise. Cristina nu mai sună, deși Ioana era sigură că o va face. Dar Cristina știa că, pentru a fi călare pe situație, era mai nimerit să-l sune pe Teo. Iar Ioana, până să ajungă acasă, înțelese că treaba cu frizura chiar putea constitui o revelație. La urma urmei, era domeniul la care se pricepea, care-i făcea plăcere, în care era sigură că ține lucrurile sub control.

Își făcu o cafea și o bău la masa din bucătărie. Pentru prima oară de când se mutase singură, fumă înăuntru. Avu senzația că cineva o urmărea, că făcea ceva ilegal. Simți la început vină, apoi un fior de plăcere. Zâmbi. Și atunci se văzu din afară, la masă, fumând și bând cafea. Înțelese că își zâmbise sieși. Ea, Ioana, în bucătărie, fumând, cu un zâmbet complice, iată o imagine care-i plăcu. Ei, care se ura. Poate c-avea o față perfectă dar avea tenul șters. Avea ochii întunecați, buzele prea cărnoase. Sânii săi erau aspri, ascuțiți, plecați în lateral, mult prea ieșiți, mult prea ridicați. I-ar fi vrut mici, rotunzi. Ca să-i ascundă, mergea cocoșată din umeri. Picioarele îi erau frumoase dar le-ar fi vrut ceva mai lungi. La fel și

degetele de la mâini. Se simțea urâtă. Cu atât mai urâtă cu cât, de la pubertate, băieții se uitau la ea ca vulturii la un animal pe care-l așteaptă să cadă. Exact așa îi vedea, vulturi, și atunci ea se percepea ca fiind un hoit. Își producea silă. Iată de ce încerca să facă lucrurile perfect, să fie la locul ei, de ce se îmbrăca în haine largi, care să îi ascundă formele, de ce stătea retrasă, socializând precar, de ce nu ieșea în cluburi, de ce respingea toate avansurile băieților. Își dezvoltase o mentalitate de victimă, gata să scoată ghearele și să zgârie.

În condițiile ăstea, sexul nu putea fi decât o catastrofă. De fiecare dată, băuse bine ca să-și facă un strop de curaj. O făcuse doar în camera ei, dinainte pregătită, cu petale de flori pe pat și lumânările ascunse în candele cu uleiuri aromate. Se dezbrăcase singură și așteptase cuminte, întinsă pe spate, cu capul într-o parte și ochii închiși, cu pumnii încleștați pe tăblia patului. Cu coapsele încleștate și vaginul uscat, penetrarea fusese un chin. Acceptase sărutările și mângâierile resemnată, cu lacrimi de durere și ciudă ascunse anevoie sub pleoape. După primul ei act sexual, când o întrebase Cristina cum i se pare, i-a răspuns categoric:

- Un viol consimțit.

Și așa i se păruse de fiecare dată. Ultimul tip cu care a fost, cu doi ani în urmă, și-a pierdut cumpătul după a doua catastrofă, i-a urlat că-i nebună, a-mpins-o jos din pat și-a fugit dezbrăcat, cu hainele-n mână. Asta i-a pus capac vieții sexuale, dacă ceea ce experimentase până atunci se putea numi viață sexuală.

După ultima gură de cafea, apucă ceșcuța și-o trânti de perete. Se sparse în 4-5 cioburi ricoșate prin încăpere. În locul impactului, tencuiala plesni, câțiva stropi de cafea pătau, împrejur, zugrăveala.

- Perfect! își șopti Ioana. Totu-i perfect...

Se ridică și scoase, dintr-un dulăpior, o sticlă de wiskey – complicea actelor ei de sex eșuate. Cum se îmbăta repede, mai era suficientă băutură cât s-o bage în comă. Bău direct cu sticla, înghițituri mici, până simți că nu mai are aer. Era destul. Trânti de perete și sticla. Nu reuși s-o spargă. Se aplecă s-o ia, simți primele efecte ale alcoolului: puțină amețeală, o apăsare în creier, o senzație de greață. Destupă sticla și mai luă câteva înghițituri. O trânti iar, de data asta în chiuvetă, sorbi niște apă direct din robinet. Se dezechilibră și dărâmă, din greșeală, coșulețul cu linguri și furculițe. Și-aprinse o țigară, plecă, cu ea între buze, în dormitor.

În fața oglinzii de pe șifonier, se opri. Își roti capul, să-și simtă vertebrele gâtului, să le audă pocnind. Își întinse brațele în sus, în lateral, roti capul iarăși. Desfăcu umerii, scoase pieptul în față. Îi răsună în minte expresia ”piept generos”.

- Nu zău... șopti.

Își aminti că n-are de ce să vorbească încet, așa că țipă:

- Am zis ”Nu zău”!

Începu să se dezbrace. Își smulgea hainele cu mișcări violente, le azvârli care pe unde. Se privi în ochi și rânji. Răcni:

- Ești o dezordine! O mizerie! Te vezi? Așa arăți: afumată, spartă, împrăștiată. Da-n jurul tău totu-i perfect! Proasto!

Își desfăcu elasticul din păr, își scutură părul ca să i se desfacă.

- N-ai păr urât... Hm... Să vedem ce putem aranja.

Și-l prinse în diferite moduri, se analiză repetat din față, spate, din profil. Strâmbă din nas mereu.

- Nasol, mult păr pentru un cap așa mic.

Aduse din baie un piaptăn, foarfecă, mașina de tuns, o oglindă rotundă. Se tunse scurt, cu mișcări îndemânatice.

- Așa mai da. Merge. Ei, na! Uitam! Muuult prea mult păr!

Se-ntoarse din baie cu un lighenuț, aparatul Gilette, cremă de ras și un aftershave. Se așeză pe un scaun, în fața oglinzii, cu tălpile apăsate pe margine, cu genunchii larg desfăcuți. Își rase părul pubian de pe labii, pe pubis își croi, caligrafic, un I mare de mână. Se clăti, se masă cu aftershave, se admiră atent în oglindă.

- Oau! Am o pizdă mișto!

Chicotea, ca o adolescentă. Cu mijlociul și arătătorul de la mâna stângă, se atinse pe labii de jos în sus, până la buric. Simți un fior, din clitoris până în sfârcuri. I se făcu brusc rău. Obrajii îi deveniră fierbinți, inima îi urcă în gât. Transpira. Își ridică, folosind aceleași degete, căciulița de la clitoris. Și-l vedea, în oglindă, pentru prima dată și, tot pentru prima dată, îl simți pulsând. L-ar fi lins. Doamne, cât l-ar fi lins... Își spuse:

- Cred c-ai înnebunit!

O sună pe Cristina.

- Răspunde... răspunde... ce fac, Doamne, cred c-am înnebunit...

- Da?

- Salut, poți să vi pân-aici?

- Știi că nu pot, sunt singură la coafor.

- Închide coaforul!

- Te-ai dilit?

- Ok, ai dreptate... ok...

- Ești bine?

Nu-i mai răspunse. Lăsă telefonul să-i scape, alergă în bucătărie. Se clătină, căzu pe perete, se împinse până la chiuvetă. Înghiți, dintr-un foc, tot wiskeyul din sticlă.

- Doamne, cred c-am înnebunit!

Camera se rotea. Strânse din dinți, crispată, cu ochi concentrați, reuși să se întoarcă în fața oglinzii. Își lipi fruntea și palmele pe sticlă. Răcoarea îi făcu bine. Își lipi apoi sfârcurile, în urmă tot trupul. Rămase așa mult, zece-cinșpe minute. Cu ochii închiși, cu respirația grea, forțându-și mintea să țintuiască încăperea, să îi oprească învârteala. Și atunci auzi Vocea:

- Dormi?

Aceeași voce aspră, răgușită.

Întoarse capul. O tipă în trening, cu cheile de la mașină în mână, o cerceta din cadrul ușii. Ioana își smulse trupul de pe oglindă, se răsuci pe călcâie. Ochii tipei mișcară în sus și în jos, se opriră fixați pe I-ul de păr pubian.

- Cristina m-a rugat să vin (mi-a dat adresa) să văd ce-ai pățit. Am sunat la ușă. Cum n-ai răspuns...

Ioana păși spre ea, fără s-o privească. Îi prinse capul în palme, o sărută apăsat. Simți o palmă apucându-i un sân, o alta pe pântec, alunecând între picioare, un deget lunecând în vagin.

Leșină.

Sexul condamnaţilor

La 10 ani, atunci a fost violată. Amin era vărul ei. Un băiat fascinant, frumos, cu ochii limpezi. Orice fată din sat i-ar fi cedat cu uşurinţă. Dar Amin n-o voia pe niciuna. În schimb, a violat-o pe ea. El 17, ea 10. E drept, la vârsta ei, alte fete s-au măritat. Numai că ea nu era alte fete. Ea era Ouafe.

L-au spânzurat pe Amin în aceeaşi zi. L-au dus legat, aşa cum îl prinseseră deasupra ei: în pielea goală. Ea a mers înainte, şchiopătând uşor. Fiecare pas o înjunghia, din vagin până-n gât. Mergea hotărâtă, fără să scoată un sunet. Amin ţipa. Zbiera. Urla. Se zbătea. Sexul lui, plin de sânge uscat, devenise minuscul, ca o fâşie de piele jupuită. Când îl agăţară în ştreang, i se umflă dintr-o dată, scuipă câteva picături şi se fleoşti, o dată cu trupul. Ouafe se desprinse de mâna tatălui ei, se-apropie de spânzurat. Mergea cu ochii în pământ. Pe stânca roşie, călcă apăsat picăturile albe. Pe rând. Le strivi.

De atunci, Ouafe merge tot cu ochii-n pământ. Acum locuieşte departe de copilărie, în Catalunia. La malul mării. A ajuns să trăiască în Roses întâmplător. Poate c-aşa a vrut destinul. Şi a vrut bine. De câte ori vrea să privească cerul, Ouafe urcă pe promontoriul care despică marea. De acolo, vede cum cerul se cufundă în apă. Vede fără să-şi ridice privirea.

Vântul îi răsfira câteva şuviţe de păr. Tricoul albastru, lung, îi învelea genunchii. Jesus opri maşina, scoase din portbagaj şevaletul. Cu el în mână, se apropie, cu pensule şi culori într-o gentuţă de umăr. Montă şevaletul, picta grăbit. Ouafe se simţi urmărită. Cercetă peste umăr. Îl observă cu coada ochiului, îşi lăsă tâmpla pe un genunche. Părea urâţel. Sfrijit, o mustaţă subţire, roşcată, nasul tăios, păr negricios, prins neglijent. Treizeci? Poate că mai puţin. Neliniştit, încruntat. Exact, nicidecum concentrat. Încercă să-şi închipuie ce pictează.

- Mă laşi să văd? îi strigă.

Pe colţul gurii: un zâmbet sau o grimasă? A auzit sau n-a auzit? Vântul.

- Hei, tu! Mă laşi să văd?

- Nici vorbă! Dacă te mişti, îmi strici peisajul!

Ouafe îşi imagină promontoriul, marea şi cerul de pe şevalet. Conturul ei fără imagine, ca într-un tablou de Magritte.

- Să-mi spui când termini, ca să pot pleca!

Jesus îşi şterse mâinile cu o pânză pătată. Veni spre ea. I se păru înalt. De aproape, totuşi, părea mai scund.

- Pot să m-așez? Trăbă să știu ce vezi, ca să te pot picta.

Îi întinse mâna.

- Eu sunt Jesus.

Ea deschise palma, fără să își desprindă brațul din jurul gambelor. I-o strânse ușor. Fierbinte, umedă.

- La ce te gândești?

Dar nu primi răspuns.

- Te-am mai văzut într-o zi și am știut că trebuie să te pictez. Vrei să sari?

Ouafe râse, își șterse obrazul pe genunchi.

- E așa important?

- În pictura mea, da. Ca să știu ce mesaj să transmit.

- Nu mă gândesc la nimica.

- Ești sigură?

- Mâhî.

- Nasol.

- De ce? Nu poți să exprimi oameni care nu se gândesc la nimic?

- Nu există oameni care nu se gândesc la nimic.

- Pariu?

- E un pariu inutil.

- Se poate, doar că e cel mai greu lucru pentru un om. Mie mi-a luat ani întregi. Ce pot să-ți zic este c-a meritat efortul.

Jesus schimbă subiectul.

- Nu mi-ai zis cum te cheamă.

Își desprinse capul de genunchi, se îndreptă de spate. Își trecu părul după urechi.

- Ouafe.

Jesus o privi insistent.

- Am o dilemă, îi mărturisi. Mi-aș dori să fi pictat de pe mare, ca să îți pot reprezenta fața. Pe de altă parte, dacă eram pe mare nu te-aș fi cunoscut.

Ouafe își ascunse fața în palme.

- Tot timpul ești așa direct?

- Probabil sunt cel mai timid om din oraș. Un fâstâcit.

- N-aș crede.

- Cu tine pot fi altfel, Tu ești creația mea.

- Ești Dumnezeu?

- Un soi de demiurg.

- Și, ești mulțumit de ce ți-a ieșit?

- Analizez. Încă nu ești o creație completă, ca să mă pot pronunța.

- Mă lași să văd?

Dete să se ridice.

- Nu sunt sinucigaș, nu-mi ucid operele.

- Cum adică?

- Atunci când creează, artistul își pune sufletul în operă. Dacă intervine alt suflet, sufletul artistului poate muri. În opera respectivă, mă refer.

- Pare mai degrabă o superstiție.

Jesus întinse o mână și îi feri, cu gingășie, părul împrăștiat de vânt. Să-i vadă chipul. Și ochii.

- Ochii ăștia... pot trece prin pânză.

Se înălță în picioare, își trecu pânza pătată dintr-o mână în alta.

- Mai vii și mâine? îl întrebă Ouafe.

- Nu cred, am văzut destul.

Jesus se-ntoarse și plecă. Îi adresă un ultim zâmbet, strengăresc. Nu mai pictă. Strânse pensule și vopsele, așeză șevaletul în portbagaj. Când mașina întoarse, Ouafe îi citi numărul de înmatriculare. O regăsi pe înserat, parcată în fața unei vile. Se opri lângă ea preț de câteva clipe. Mai merse câțiva pași, se opri iar. Reveni la mașină, așteptă. Jesus apăru după câteva minute, îndesând câteva bancnote într-un buzunar de la spate. Se înroși, chiar era timid. Sau poate că avea ceva de ascuns.

- Mă urmărești? o întrebă în glumă.

- E drumul meu. M-am oprit să te-ntreb cum de nu te-am mai văzut prin oraș. Ești turist, abia te-ai mutat?...

- Nu, aici locuiesc. Aici m-am născut. Poate nu m-ai văzut din cauză că ții ochii-n pământ.

O atacă puțin, ca să o domine și să își recâștige siguranța de sine. Ouafe păru că bate în retragere. Întoarse capul în lături.

- Te-aș fi recunoscut după ghete. Și după mirosul de vopsea.

- Mă iei peste picior?

- Pentru un pictor, nu prea vezi oamenii.

Atins. Jesus se îmbufnă, deschise portiera.

- Noi, ăștia, orbii, adică cei care nu ne folosim ochii la fel ca majoritatea oamenilor, ne dezvoltăm alte simțuri. Tu umbli în ghete când lumea merge desculță sau în sandale, mirosul de vopsele ți-e impregnat în haine, în păr, în piele probabil. Ești ușor de recunoscut. Eu stau în Roses de aproape zece ani, ne-am fi intersectat măcar o dată. Oricum, mă bucur că te-am revăzut. Salut!

Își îndreptă și trupul în direcția chipului. Jesus se așeză la volan. Până să pornească mașina, Ouafe dispăru printre blocuri. Sări afară, trânti portiera, fugi în urma ei. O ajunse. Un tub micuț cu clapetă îl ajută să respire. Gâfâia aplecat de mijloc, cu palmele pe genunchi.

- Pe bune, nu te-am mințit! Chiar locuiesc în Roses, pot să ți-o dovedesc.

- Nu e nevoie. De ce să-mi dovedești? Eu nu te judec.

- Nu m-ai văzut fiindcă nu ies decât noaptea, ziua stau și pictez. Sunt bolnav, condamnat din naștere, mă ține în viață doar liniștea.

- Și, acum, de ce ai ieșit?

- Nu știu, uneori am nevoie de un ochi de lumină curată. Vii?

- Unde? tresări Ouafe.

- La mine, să-ți arăt ce pictez. Ca să vezi că nu te-am mințit.

- N-am zis că m-ai mințit! aproape că-i țipă.

- Dar ai insinuat.

- Nici măcar! Ți-am cerut explicații, și asta numai pentru că m-ai atacat. Ai luat peste picior ceea ce sunt.

Devenise nervoasă. Chipul întunecat, crispat. Se răstise. Exagerase, poate.

- Ești enervantă cu ochii tot în pământ, se scuză Jesus, cu fața ascunsă sub păr. Lasă impresia că ai ceva de ascuns.

- Pentru că am ceva de ascuns! N-avem toți ceva de ascuns? Toți! Dar toți se prefac că sunt sinceri, deschiși, că n-ascund nimic. Sinceritatea mea e enervantă, te cred, fiindcă e reală!

- Și n-ar trebui să privești cerul, să vezi chipurile oamenilor ca să poți să-i cunoști?

- Nu! și cerul, și chipurile oamenilor mint! Vezi cerul, parcă e o boltă vopsită albastru, dar nu e decât abis! Vezi oameni frumoși sau oameni urâți dar, dincolo de frumusețea sau urâțenia chipului nu este nici frumos, nici urât. Cerul e o iluzie, o capcană a zeilor pentru ochi. Să stea toți ochii ațintiți spre cer în căutarea Raiului, ca să nu vadă că zeii i-au condamnat să trăiască în iad. Tot așa, chipurile sunt capcane pentru inimi.

- Ce pesimistă ești... Vii sau nu?

- Unde locuiești?

- Aici, în casa din care-am ieșit.

- Credeam c-ai fost la vreun client să vinzi un tablou.

- Într-un fel, nu te-nșeli. Tata îmi cumpără toate tablourile.

- Tatăl tău e un om înțelept.

- Dacă-l rugăm frumos, poate te lasă să le vezi.

Surâse. El o luă de mână.

- Haide! Știi, n-aș fi zis că ești nevăzătoare.

- Păi nici nu sunt. De unde o scoți?

- Ai zis...

Își trase mâna dintr-a lui.

- Știu ce-am zis!

- Bine, bun, scuze... Am înțeles greșit. Vii?

Plecă înainte, hotărât. Ouafe îl urmă.

- Părinții tăi sunt acasă?

- Doar tata.

- Și putem intra fără să mă vadă?

Jesus stete în loc o clipită.

- Te-asigur, nu te va vedea.

Ouafe se simți ușurată. Părinții interpretează tot timpul lucrurile în mod eronat. Te judecă și te condamnă din priviri. De fapt, ești deja condamnat. Judecata s-a făcut în lipsă, printr-o singură privire drăgăstoasă aruncată copilului lor.

Casa era o vilă elegantă, la marginea de sus a orașului, sub terasele cu măslini înnegriți de incendii. De la primul pas înăuntru, Ouafe aplecă și mai mult capul, apăsat de complexe. Din antreul încăpător, Jesus o conduse pe scări, la etaj. Miros de piatră, de rozmarin.

- Te-ai întors? Cu cine ești?

O voce de bărbat. Ouafe se crispă, începu să tremure.

- E tata, încercă să o liniștească Jesus. Cu o fată!

- Ce fată?

- Vii des cu fete? i se răsti ea în șoaptă.

Îi făcu semn să tacă.

- Una ciudată!

- Pot s-o cunosc?

Ouafe bătu din picior, strânse din ochi. Se deschise o ușă, apăru un bărbat cărunt, uscățiv, cu privirea în gol.

Instinctul îi dicta să o ia la fugă pe scări.

- E marocană?

- Probabil!

- Dacă-i ceva serios, aș vrea s-o cunosc.

- Bine, tată!

Bărbatul dispăru în spatele ușii. Ouafe se prinse de balustradă, cu o mână ancorată de brațul lui Jesus.

- Vai, ce ciudată ești! Tremuri ca un șoarece prins.

- Nici nu știi... De ce nu mi-ai zis că e orb?

- Ți-am zis că nu te poate vedea...

- Dar ai zis că-ți cumpără tablourile...

- Așa e. Mă ajută să-mi câștig existența onest.

Etajul era o singură încăpere. Uriașă, cu tavanul sprijinit pe coloane. Un șevalet și o masă de lucru, un scaun și un fotoliu de piele. Pe pereți și coloane, tablouri. Multe ferestre, storurile trase. Ajunsă în capul scării, Ouafe se-ndreptă, își răsuci capul ca să se dezmorțească. Semi-ntuneric. Jesus constată că e mai înaltă, că avea trup frumos. Aprinse becurile, o pofti să ia loc. Șezu, stupefiată: tablourile erau întoarse cu fața spre perete.

- De ce?...

Jesus își mușcă buza superioară, apoi pe cea inferioară.

- Altfel nu pot picta. Nu-mi place să lucrez când cineva se uită la mine. Nu râde!

- Și mai ziceai că eu sunt ciudată!

- Ce, nu putem fi amândoi ciudați? Și-acum să-ți răspund la întrebarea de pe scări: n-a mai intrat nicio femeie aici de când a murit maică-mea. În starea mea de condamnat, mă țin departe de femei. Știi, sunt fatale...

- Pot să le văd?

Arătă spre picturi.

- Da, în afară de cea de pe șevalet.

Ouafe se îndreptă spre unul din tablouri. Jesus îi trecu înainte. Întoarse pictura și-l agăță la loc. Înfățișa, în stil suprarealist, crucificarea lui Hristos. Din punct de vedere tehnic, reprezentarea era slăbuță. Dar Ouafe trecu peste amănuntele critice, fiindcă îi sări în ochi un detaliu: Iisus pictat gol, cu sexul erect. Un sex frumos, proporționat, ușor îndoit într-o parte. Următorul tablou era cu Lucifer în plină cădere. Cu un penis supradimensionat, semierect, cu testiculele imense. În altă pânză, Ioan Botezătorul.trupul căzut, capul pe o tipsie de aur, cu un penis minuscul, însângerat, lângă cap. Apoi Sf. Petru, decapitat la Roma, cu sexul gros, trecut printr-un inel de care atârna un mănunchi de chei. Sf. Martir Ștefan, ucis cu pietre, cu penisul zdrobit întrezărindu-se de sub un bolovan colțuros.

Jesus mai întoarse un tablou. Ouafe se opri. Își frecă ochii cu podul palmelor. Cu capul iarăși plecat, se deplasă la fotoliu.

- Ce e, nu-ți plac?

Dezamăgit (surprins) de reacție.

- Nu, sunt interesante...

- Ești pudică? Nu-mi pari...

Dar nu era o întrebare ci un atac. Ouafe nu-i răspunse. Își scoase tricoul, dezvelindu-și bustul arămiu. Sâni micuți, ovali, cu sfârcurile prinse sus. Jesus avu un șoc. Îl văzu că respiră greu, că-și caută tubul în buzunar. Îi aruncă o privire ironică, un zâmbet sarcastic, în timp ce își dădea jos, deodată, chiloții și fusta pantalon.

- Vino! îi porunci.

Șovăi. Dar chemarea era mult pre puternică.

- N-am voie să fac asta, sunt prea bolnav... îți jur...

I se uscase gura. Se înroșise, făcea eforturi să rămână în picioare. Ouafe îi luă mâinile, și-i le puse pe sâni. Îl prinse de mijloc, îl ghidă spre fotoliu. Îl sili să se-așeze. Îi scoase tricoul. Îi desfăcu pantalonii, îi trase jos cu o mișcare bruscă. N-avea chiloți. Penisul lui erect era identic cu sexul din tabloul cu Hristos. Se întoarse cu spatele, i-l prinse cu mâna, și-l introduse în vagin. Simți câteva pulsații puternice, înțelese că Jesus terminase. Dar nu se opri. Continuă să se miște, pe ritmul respirației lui. Din ce în ce mai rar. Cu ochii închiși de o plăcere nesperată. Apoi convulsii. Și-apoi se opri totul. Erecția lui, și timpul, și respirația lui.

Ouafe se ridică în picioare. Câteva picături albe i se prelingeau pe coapse. Unele pe podea. Abia apoi începură lacrimile.

N-avu curaj să-l privească. Își luă, pe bâjbâite, hainele, merse la șevalet. Se îmbrăcă. Dezveli pictura: Jesus întins pe spate, cu gura căscată ușor, cu brațele-n lături. Și ea, Ouafe, în picioare, privindu-i penisul flasc pe care spermă și secreții vaginale începeau să se uste.

Sunt cioban, nu scriitor. Scriu din mers, în pasul turmei mele. Nu îmi planific să scriu, nu am o disciplină, nu prelucrez ceea ce scriu. La început, văd o imagine. Nu știu ce reprezintă. Apoi îmi încolțește o idee. Știu că voi scrie trei povestiri. Și scriu, dintr-un foc, ceea ce ”văd”. Sunt spectator la un teatru aflat în mintea mea. Aud vocile, văd personajele, decorul este sumar. Nu scriu, mai degrabă transcriu piesa care se joacă.

Nu știu cine e autorul pieselor, nu știu nici cine e regizorul, nu cunosc nici actorii. Deci nu mă judecați pentru conținut. Nu sunt responsabil decât pentru ortografie.